

مرکز مطالعات راهبردی و آموزش وزارت کشور

CLOSED
COVID-19

واکاوی سیاست یارانه دستمزد اضطراری کانادا در دوران همه‌گیری کووید-۱۹

گروه مطالعات اقتصاد و فناوری

مرداد ۱۴۰۲

شماره ۲۸

گزارش نظری

بیت‌الاحصاء

مرکز مطالعات راهبردی و آموزش وزارت کشور

نویسنده: مسعود قدیمی وحید

تهیه شده در: گروه مطالعات اقتصاد و فناوری

تاریخ انتشار: مرداد ۱۴۰۲

گزارش نظری

واکاوی سیاست یارانه دستمزد اضطراری کانادا در دوران

همه‌گیری کووید-۱۹

در این گزارش می‌خوانید

بحران‌های طبیعی و بهداشتی همواره یک عامل تهدیدکننده انسجام اجتماعی و همبستگی ملی هستند.

سیاست دولت‌ها در زمانی که انسجام اجتماعی و همبستگی ملی در حال تضعیف شدن است می‌تواند عاملی تقویت‌کننده باشد.

در این وضعیت دولت باید به نیازهای اجتماعی، روانی و اقتصادی مردم توجه کند و منابع و خدمات را به صورت عادلانه توزیع کند.

مرکز مطالعات راهبردی و آموزش وزارت کشور

چکیده

این گزارش به بررسی اثرات سیاست یارانه اضطراری دستمزد در کشور کانادا در زمان همه‌گیری کووید-۱۹ می‌پردازد. دلیل انتخاب این کشور ارائه بزرگترین بسته‌های حمایتی در طول شیوع همه‌گیری بوده، از آنجایی که موضوع مورد نظر واکاوی یک تجربه اقتصادی در راستای تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی است. مهمترین پیش‌فرض گزارش نقش بالای اشتغال و مشارکت عمومی در اقتصاد، همکاری اجتماعی و همچنین کاهش فقر و طرد اجتماعی و افزایش ضریب جینی (کاهش نابرابری درآمدی) در تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی است؛ آن هم در زمانی که شیوع همه‌گیری از طریق ایجاد اختلال در عرصه عمومی موجب ایجاد مخاطرات جدی در نقش دولت برای تقویت عامل انسجام‌دهنده شده است.

سیاست دستمزد اضطراری یک نوع از کمک‌های دولتی است که به کارفرمایان پرداخت می‌شود تا بتوانند دستمزد کارگران خود را در مواقع بحرانی حفظ کنند و از اخراج آنها جلوگیری کنند و همچنین موجب حفظ پس‌انداز و دارایی‌های آنها شوند. با استفاده از داده‌های موجود، نشان می‌دهیم که این سیاست می‌تواند در کاهش نرخ بیکاری، حفظ درآمد خانوارها و جلوگیری از فقر و کاهش آن و به طور کلی مدیریت بهینه بحران مؤثر باشد و در نتیجه موجب تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی از طریق تقویت شاخص‌های اقتصادی به ویژه در مواقعی که اقتصاد یک کشور دچار شوک‌های مقطعی شده است شود. در ادامه به بررسی شاخص انسجام اجتماعی در طول همه‌گیری در کشور کانادا می‌پردازیم و همچنین، با تحلیل داده‌های تجارب کشورهای مختلف، نشان می‌دهیم که سطح و شرایط پرداخت دستمزد اضطراری باید با شدت و مدت زمان شیوع و نوع فعالیت اقتصادی هر کشور سازگار باشد و در آخر به بررسی شاخص‌هایی می‌پردازیم که برنامه یارانه دستمزد اضطراری موجب تقویت و حفظ آن شد.

فهرست

- ۱..... مقدمه
- ۲..... پیشینه علمی
- ۴..... انسجام اجتماعی و همبستگی ملی؛ تعریف، سنجش و اثرپذیری
- ۵..... نقش بازار اشتغال بر تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی
- ۶..... کووید-۱۹؛ تاثیر بحران‌های طبیعی و بهداشتی بر جامعه
- ۷..... تاثیرات بحران همه‌گیری بر تضعیف انسجام اجتماعی و همبستگی ملی
- ۷..... همه‌گیری چگونه می‌تواند انسجام و همبستگی جامعه را مورد هدف قرار دهد؟
- ۱۳..... کانادا؛ دولت و بحران ناشی از همه‌گیری کووید-۱۹
- ۱۴..... مروری بر اقدامات حمایتی اتخاذ شده توسط دولت کانادا در طول همه‌گیری کووید-۱۹
- ۱۵..... برنامه یارانه دستمزد اضطراری: آنچه باید بدانید
- ۱۷..... یارانه اضطراری دستمزد در دولت کانادا
- ۱۹..... محاسبه یارانه اضطراری دستمزد کانادا (CEWS)
- ۲۱..... یک مثال از اثر بخشی یارانه اضطراری دستمزد در طول دوران همه‌گیری
- ۲۱..... تاثیر برنامه یارانه اضطراری دستمزد بر بازار اشتغال در کانادا
- ۲۳..... بازار اشتغال در کانادا پس از پایان همه‌گیری کووید-۱۹
- ۲۴..... وضعیت شاخص انسجام اجتماعی در دوران همه‌گیری در کشور کانادا
- ۲۵..... جمع‌بندی و ارائه یافته‌های پژوهش
- ۲۶..... نتیجه‌گیری نهایی
- ۳۲..... منابع

مقدمه

بحران همه‌گیری کووید-۱۹ و بحران‌های مشابه تأثیر بسزایی بر تضعیف انسجام اجتماعی و همبستگی ملی در بسیاری از کشورها داشتند. در اینجا انسجام اجتماعی به پیوندها و اعتمادی که بین اعضای یک جامعه وجود دارد، اشاره دارد در حالی که همبستگی ملی به تمایل و توانایی یک کشور برای همکاری و حمایت از یکدیگر در مواقع ضروری گفته می‌شود. در این میان عوامل مختلفی در تضعیف انسجام اجتماعی و همبستگی ملی در طول همه‌گیری کمک کرده‌اند. یکی از اصلی‌ترین این عوامل ناکامی دولت‌ها در ایجاد تعادل مناسب میان نیازهای اقتصادی جامعه و کنترل گسترش همه‌گیری بود که موجب گسترش نابرابری‌های اجتماعی و اقتصادی در داخل کشورها شد و به طور نامتناسبی بر افراد محروم، فقیر، آسیب‌پذیر، اقلیت‌ها، مهاجران و سایر گروه‌های نادیده گرفته‌شده و به حاشیه رانده‌شده تأثیر گذاشت. در این میان سیاست‌های حمایتی دولت‌ها نقش مهمی در ایجاد تعادل میان این دو نیاز مذکور ایفا نمود.

در این حین دولت کانادا با یک طرح جامع و هماهنگ برای حمایت از کانادایی‌ها و مشاغلی که در نتیجه همه‌گیری با مشکل مواجه شده بودند اقدام کرد. این طرح شامل اقداماتی برای محافظت از سلامت و ایمنی کانادایی‌ها، ارائه حمایت مستقیم از افراد و مشاغل، به تعویق انداختن پرداخت مالیات و عوارض، افزایش نقدینگی و دسترسی به اعتبار و حمایت از استان‌ها و مناطق مختلف در زمان تلاش‌های بازگشایی مشاغل بود. این طرح همچنین شامل همکاری با شرکای بین‌المللی برای رسیدگی به چالش‌های جهانی ناشی از همه‌گیری بود. در این مقاله، ما برخی از عناصر کلیدی طرح واکنش اقتصادی کووید-۱۹ کانادا، اهداف و تأثیرات، نقاط قوت و ضعف آن و تأثیر آن در ایجاد همبستگی ملی و انسجام اجتماعی در این کشور را بررسی می‌کنیم. ما همچنین در مورد برخی از درس‌های آموخته‌شده از تجربه اقتصادی کانادا در رویارویی با همه‌گیری و اینکه چگونه آن‌ها توانستند به طراحی سیاستی هماهنگ در برخورد با این بحران دست یابند سخن خواهیم گفت.

در روش‌شناسی از روش مطالعات موردی^۱ استفاده شد. این یک روش تحقیق کیفی است که شامل بررسی عمیق و دقیق یک موضوع خاص مانند یک رویداد یا پدیده در بافت واقعی آن می‌شود. روش مطالعه موردی با هدف کشف ویژگی‌های کلیدی، معانی و پیامدهای موردی، ایجاد بینش‌های جدید یا غیرمنتظره، به چالش کشیدن مفروضات و نظریه‌های موجود، پیشنهاد راه‌حل‌های عملی، یا گشودن مسیرهای جدید برای تحقیقات

^۱ case study method

آینده است. روش مطالعه موردی معمولاً شامل منابع و روش‌های چندگانه جمع‌آوری داده است. این روش را می‌توان برای اهداف توصیفی، تبیینی، اکتشافی یا ارزشیابی به کار برد.

پیشینه علمی

سیاست یارانه دستمزد اضطراری شکلی از مداخله دولت است که به کارفرمایان کمک مالی می‌کند تا کارگران خود را در مواقع بحران اقتصادی نگه دارند یا دوباره استخدام کنند. این سیاست می‌تواند اهداف مختلفی مانند جلوگیری از تعطیلی و اخراج مشاغل، حفظ سطح اشتغال و درآمد، حمایت از بهبود اقتصادی و تاب‌آوری و کاهش نابرابری‌های اجتماعی و اقتصادی داشته باشد و همچنین می‌تواند دارای ویژگی‌های طراحی مختلفی باشد، مانند معیارهای واجد شرایط بودن، نرخ‌های یارانه، مدت زمان، سقف‌ها و بازپرداخت‌ها. این سیاست در بسیاری از کشورهای جهان در واکنش به همه‌گیری کووید-۱۹ با درجات مختلف پوشش، سخاوت و اثربخشی اجرا شده است. در کانادا، سیاست اصلی یارانه دستمزد اضطراری، یارانه دستمزد اضطراری کانادا (CEWS) است که در مارس ۲۰۲۰ معرفی شد و تا ژوئن ۲۰۲۱ تمدید شد.

ادبیات مربوط به سیاست یارانه دستمزد اضطراری را می‌توان به دو جریان اصلی تقسیم کرد؛ نظری و تجربی. ادبیات نظری منطق، اهداف و طراحی بهینه سیاست یارانه دستمزد اضطراری را از منظرهای مختلف مانند اقتصاد کلان، اقتصاد خرد، رفاه اجتماعی و اقتصاد سیاسی بررسی می‌کند و همچنین مزایا و هزینه‌های بالقوه این سیاست، مانند تأثیر آن بر اشتغال، تولید، توزیع درآمد، پایداری مالی و مخاطرات اخلاقی را شناسایی می‌کند. ادبیات تجربی اجرای واقعی و تأثیر این سیاست را با استفاده از روش‌های مختلف، مانند نظرسنجی، داده‌های اداری، مدل‌های اقتصادسنجی، شبیه‌سازی‌ها و آزمایش‌ها ارزیابی می‌کند. ادبیات تجربی همچنین عملکرد و اثربخشی سیاست یارانه دستمزد اضطراری را در کشورها، بخش‌ها و دوره‌های زمانی مختلف می‌شود.

جدول ۱. مطالعات مرتبط با سیاست یارانه اضطراری در کانادا

مطالعه	روش	موضوع	یافته‌ها
لیو و همکاران ^۱ (۲۰۲۱)	تحلیل داده‌های نظرسنجی	استفاده از یارانه اضطراری دستمزدی دولت کانادا توسط کانادا در سال ۲۰۲۰	۴۱.۶٪ از مشاغل و کارفرما حداقل یک بار از این برنامه استفاده کردند. استفاده از این برنامه بر مبنای صنعت و اندازه آن متفاوت بود. کاربران این برنامه کاهش درآمد بیشتری را نسبت به غیرکاربران تجربه کرده بودند.

^۱ Liu et al. (2021)

لیونگ و لیو (۲۰۲۲) ^۱	تحلیل برنامه سیاستی	طراحی و ارزیابی سیاست یارانه دستمزد اضطراری در کانادا	یارانه اضطراری دستمزد با عجله ساخته شد و دارای اشکالاتی در طراحی بود. این برنامه پرهزینه و ناکارآمد بود. این برنامه باید با یک برنامه هدفمندتر و انعطاف‌پذیرتر جایگزین شود.
او ای سی دی (۲۰۲۰) ^۲	مقایسه بین کشوری	طراحی و پوشش سیاست‌های یارانه دستمزد اضطراری در کشورهای OECD ^۳	سیاست‌های اضطراری یارانه دستمزد از نظر معیارهای واجد شرایط بودن، نرخ‌های یارانه، مدت زمان، سقف‌ها و بازپرداخت‌ها بسیار متفاوت بود. و در پوشش از ۲٪ تا ۵۰٪ از کل اشتغال متغیر است.
الستادستر و همکاران (۲۰۲۰) ^۴	تحلیل داده‌های نظرسنجی	تأثیر سیاست یارانه دستمزد اضطراری بر بقای مشاغل و اشتغال در نروژ	سیاست یارانه دستمزد اضطراری بقای کسب و کار را ۴ درصد افزایش داد و اخراج کارکنان را ۲ درصد کاهش داد و تأثیر آن بر مشاغل کوچکتر بیشتر بود.

نتایج

- سیاست اضطراری یارانه دستمزد موضوعی پیچیده و بحث‌برانگیز است که توجه محققان و سیاست‌گذاران را به خود جلب کرده است. ادبیات موجود بینش‌های ارزشمندی را در مورد منطق، اهداف، طراحی، اجرا و تأثیر این سیاست در شرایط مختلف ارائه می‌دهد.
- با این حال، هنوز شکاف‌ها و چالش‌های زیادی در ادبیات آن وجود دارد که باید به آن پرداخته شود، مانند اثرات بلندمدت این سیاست بر ساختار و عملکرد اقتصادی، پیامدهای توزیع یارانه اضطراری دستمزد برای گروه‌ها و مناطق مختلف، و هماهنگی بهینه آن با سایر سیاست‌ها و برنامه‌ها.

^۱ Leung and Liu, (2022)

^۲ Organisation for Economic Co-operation and Development OECD. (2020)

^۳ سازمان همکاری و توسعه اقتصادی (OECD) بین‌المللی است که در سال ۱۹۶۱ تأسیس شد و هدف آن ارتقای پیشرفت اقتصادی و تجارت جهانی است. این سازمان در حال حاضر ۳۸ کشور عضو دارد که در قاره‌های مختلف جهان قرار دارند.

^۴ Alstadsæter et al, (2020)

انسجام اجتماعی و همبستگی ملی؛ تعریف، سنجش و اثرپذیری

انسجام اجتماعی و همبستگی ملی دو مفهومی هستند که به توانایی یک جامعه در حفظ وحدت و همکاری بین اعضای آن اشاره دارند. در یک تعریف نظری انسجام اجتماعی میزان پیوند و همبستگی بین گروه‌های یک جامعه است. این امر دو بعد اصلی را مشخص می‌کند؛ احساس تعلق به یک جامعه و روابط بین اعضا در خود جامعه. این امر از یک تلاش عمومی برای ایجاد تعادل اجتماعی، پویایی اقتصادی و هویت ملی، با اهداف ایجاد یک سیستم برابر، حمایت از انگیزه‌های رشد اقتصادی کنترل‌نشده و اجتناب از شکاف‌های اجتماعی ناشی می‌شود. انسجام اجتماعی فرآیندی اجتماعی است که هدف آن تحکیم کثرت شهروندی از طریق کاهش نابرابری‌ها و شکاف‌های اجتماعی-اقتصادی در جامعه است. بنابراین ابعاد اقتصادی این مفهوم بسیار پررنگ و پیوند آن با متغیرها و شاخص‌های اقتصاد کلان بسیار بااهمیت خواهد بود.

همبستگی ملی مفهومی است که در پایان قرن نوزدهم پدیدار شد و هدف آن تقویت حس توجه عامه نسبت به منفعت عمومی بود. در واقع همبستگی، اجتماع افراد و گروه‌های مختلف و همچنین نهادهایی است که برای رفاه جامعه با هم همکاری می‌کنند. با این حال، این اصطلاح کمی بیش از حد مورد استفاده قرار گرفت. همبستگی ملی را می‌توان شکل خاصی از انسجام اجتماعی مبتنی بر پابندی به ارزش‌های مشترک و احساس تعلق به یک ملت دانست که شامل توزیع مجدد منابع بین اعضای جامعه، به ویژه از طریق حمایت اجتماعی، به منظور کاهش نابرابری‌ها و تضمین کرامت همگان است. شاخص‌های اندازه‌گیری انسجام اجتماعی و همبستگی ملی ممکن است بر اساس زمینه‌ها و اهداف متفاوت باشد با این حال شامل جنبه‌هایی مانند؛

- میزان اعتماد بین افراد و نهادها،
- میزان مشارکت مدنی، سیاسی و انجمنی،
- درجه تنوع و یکپارچگی فرهنگی،
- شاخص توسعه انسانی،
- ضریب جینی،
- میزان فقر و طرد اجتماعی

هستند. باید دانست در این میان تجارب اقتصادی می‌تواند بر انسجام اجتماعی و همبستگی ملی تأثیر بگذارد. مشکلات اقتصادی فردی و رکود اقتصادی می‌تواند اعتماد اجتماعی را کاهش دهد و اجماع بر باورهای ارزشی و نظم اجتماعی را تهدید کند. پیشرفت و همبستگی اقتصادی می‌تواند انسجام اجتماعی و همبستگی ملی را از طریق بازتوزیع مجدد منابع تقویت کند و تأثیر مثبتی بر عملکرد اقتصادی داشته باشد.

نقش بازار اشتغال بر تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی

از آنجایی که در این گزارش سعی کرده‌ایم تا نگاهی به وضعیت بازار اشتغال در زمان همه‌گیری کووید-۱۹ بیندازیم تا بر نقش حیاتی و بی‌بدیل آن بر انسجام اجتماعی و همبستگی ملی یک جامعه از طریق افزایش مشارکت اجتماعی، افزایش ضریب جینی و کاهش میزان فقر و طرد اجتماعی تاکید کنیم، با توجه به آنکه شیوع همه‌گیری یک بحران جدی برای بازار اشتغال بود در اینجا چند کلامی در خصوص تاثیر بازار اشتغال بر انسجام اجتماعی و همبستگی ملی جوامع سخن خواهیم گفت. بازار اشتغال یکی از عواملی است که می‌تواند انسجام اجتماعی یک جامعه را تحت تاثیر قرار دهد. در اینجا انسجام اجتماعی را می‌توان به عنوان میزان اعتماد، همکاری و همبستگی بین اعضای یک جامعه تعریف کرد. (Fonseca, 2018:7) انسجام اجتماعی همچنین می‌تواند به عنوان ظرفیت یک جامعه برای تضمین رفاه همه اعضای آن، به حداقل رساندن نابرابری‌ها و اجتناب از حاشیه‌نشینی نیز تلقی شود. بازار اشتغال می‌تواند از طرق مختلفی بر شاخص‌های انسجام اجتماعی یک جامعه تأثیر بگذارد، از جمله

- فراهم کردن درآمد و فرصت‌هایی برای مشارکت مردم در زندگی اقتصادی و اجتماعی که می‌تواند احساس عزت نفس، تعلق و مشارکت در جامعه را افزایش دهد.
- ترویج یکپارچگی و تنوع اجتماعی با گرد هم آوردن افراد با پیشینه‌ها، فرهنگ‌ها و باورهای مختلف و پرورش درک و احترام متقابل.
- کاهش فقر و نابرابری با ایجاد مشاغل بیشتر و بهتر به ویژه برای گروه‌های آسیب‌پذیر مانند زنان، جوانان، اقلیت‌ها و مهاجران.
- پشتیبانی از سیستم‌های حمایت اجتماعی و سیاست‌های فعال بازار کار که می‌تواند به مردم برای مقابله با شوک‌ها، انتقال‌ها و خطرات کمک کند و از طرد اجتماعی و تعارض آنها جلوگیری کند.

با این حال، بازار اشتغال می‌تواند چالش‌هایی را برای انسجام اجتماعی یک جامعه ایجاد کند، در صورتی که دارای ویژگی باشد از جمله؛

- نرخ بالای بیکاری به ویژه در میان جوانان که می‌تواند منجر به ناامیدی، سرخوردگی و خشونت شود.
- مشاغل بی‌کیفیت و نامطمئن که درآمد، امنیت، حقوق یا مزایای کافی را برای کارگران فراهم نمی‌کند، که می‌تواند حیثیت، سلامت و رفاه آنها را تضعیف کند.
- تبعیض و استثمار بر اساس جنسیت، قومیت، مذهب یا عوامل دیگر که می‌تواند باعث ایجاد رنجش، بی‌اعتمادی و تفرقه بین گروه‌ها شود.

• تغییرات سریع در تقاضا و عرضه مهارت‌ها به دلیل نوآوری‌های تکنولوژیکی، جهانی شدن یا عوامل محیطی، که می‌تواند عدم تطابق مهارت‌ها، شکاف‌ها و کمبودهایی را ایجاد کند که بر اشتغال‌پذیری و تحرک کارگران تأثیر می‌گذارد.

بنابراین، بازار کار بسته به نحوه ساختار و تنظیم آن می‌تواند تأثیرات مثبت و منفی بر انسجام اجتماعی و همبستگی ملی یک کشور یا جامعه داشته باشد. یک بازار اشتغال با عملکرد خوب که فرصت‌های شغلی مناسبی را برای همه ایجاد می‌کند، می‌تواند انسجام اجتماعی را با افزایش شمول اقتصادی و اجتماعی، مشارکت و توانمندسازی تقویت کند. بازار کار ناکارآمد که بیکاری، نابرابری و ناامنی ایجاد می‌کند، می‌تواند با ایجاد طرد اقتصادی و اجتماعی، پراکندگی و درگیری، انسجام اجتماعی را تضعیف کند.

کووید-۱۹؛ تأثیر بحران‌های طبیعی و بهداشتی بر جامعه

همه‌گیری کووید-۱۹ یک بحران بهداشتی و اقتصادی در جهان بود که زندگی و معیشت میلیون‌ها نفر را تحت تأثیر قرار داد. دولت‌ها در سرتاسر جهان با سیاست‌های اقتصادی مختلف برای کاهش تأثیر همه‌گیری و حمایت از بهبودی اقتصاد واکنش نشان دادند. این سیاست‌ها شامل محرک‌های مالی و اقدامات کمکی، محرک‌های پولی، اقدامات بهداشت عمومی و اقدامات نظارتی بود. با این حال، اثربخشی و کفایت این سیاست‌ها توسط دینفعان و کارشناسان مختلف مورد بحث و چالش قرار گرفته است. در این میان به گفته برخی منابع، سیاست‌های حمایتی دولت کانادا از نظر سهم تولید ناخالص داخلی از بزرگترین بسته‌های حمایتی در دوران همه‌گیری بود. تحلیل‌ها نشان داد که حمایت مالی کانادا معادل ۱۳.۸ درصد از تولید ناخالص داخلی آن کشور در سال ۲۰۲۰ بود که بیشتر از ایالات متحده (۹.۱٪)، آلمان (۸.۳٪)، فرانسه (۴.۹٪) بود.^۱ همچنین حمایت مالی دولت کانادا را با ۶.۱ درصد تولید ناخالص داخلی می‌توان به عنوان بالاترین حمایت مالی در میان کشورهای جی ۲۰، پس از استرالیا (۶.۹٪) و ایالات متحده (۶.۵٪) به عنوان بالاترین مرتبه رتبه‌بندی کرد.^۲ با این حال، این مقایسه‌ها ممکن است تصویر کاملی از انواع، زمان‌بندی و اثربخشی سیاست‌های حمایتی کشورها نشان ندهد. به عنوان مثال، برخی از کشورها ممکن است بیشتر به سیاست‌های پولی یا تثبیت‌کننده‌های خودکار برای کاهش اثرات اقتصادی همه‌گیری اتکا کرده باشند، برخی از کشورها نیز ممکن است در اجرا و ارائه سیاست‌های حمایتی خود با چالش‌ها و فرصت‌های متفاوتی مواجه شده باشند. بنابراین، نتیجه‌گیری قطعی در مورد اینکه کدام کشور دارای بزرگترین یا بهترین بسته حمایتی در طول همه‌گیری بود، ممکن است دشوار باشد.

^۱ <https://www.crfb.org/blogs/how-does-covid-relief-compare-great-recession-stimulus>

^۲ G20

^۳ <https://www.pgpf.org/blog/2021/03/heres-everything-congress-has-done-to-respond-to-the-coronavirus-so-far>

تأثیر سیاست‌های حمایتی در طول همه‌گیری بر انسجام اجتماعی و همبستگی ملی و واکاوی تجربه ناشی از آن که در این مقاله تلاش بر بررسی آن داریم موضوعی پیچیده و چندوجهی است. تأثیرات تجربه اقتصادی ناشی از سیاست‌های حمایتی در زمینه‌های گوناگون و بر گروه‌های مختلف، متفاوت است. سیاست‌های حمایتی ممکن است در تقویت همبستگی و افزایش اعتماد و اطمینان به نهادهای عمومی، تأثیرات مثبتی داشته باشد و به موجب آن در مسیر تقویت انسجام اجتماعی حرکت کند. از طرفی دیگر تأثیر این سیاست‌ها ممکن است به نحوه طراحی، اجرا، و ارتباط آنها و همچنین نحوه تعامل آنها با سایر عوامل مانند روابط اجتماعی از قبل موجود، هنجارهای فرهنگی و پویایی‌های سیاسی بستگی داشته باشد. بنابراین، نتیجه‌گیری کلی در مورد تأثیر سیاست‌های حمایتی بر انسجام اجتماعی در طول همه‌گیری ممکن است چالش‌برانگیز باشد.

تأثیرات بحران همه‌گیری بر تضعیف انسجام اجتماعی و همبستگی ملی

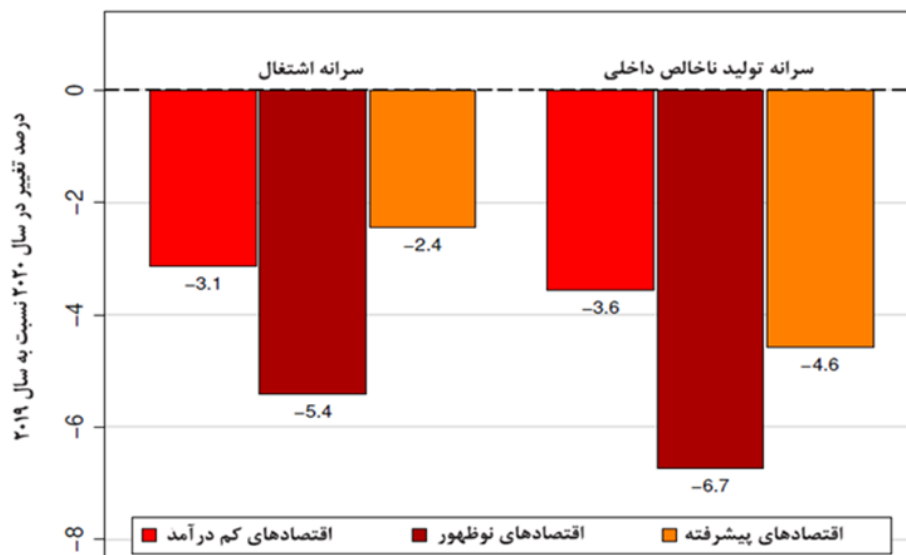
بیماری همه‌گیر نابرابری‌ها و آسیب‌پذیری‌های موجود در یک جامعه مانند اختلاف درآمد، تبعیض نژادی، خشونت مبتنی بر جنسیت، ناامنی غذایی، بی‌ثباتی مسکن، کمبود فناوری و دسترسی به مراقبت‌های بهداشتی را آشکار و تشدید می‌کند. این نابرابری‌ها توانست با ایجاد فاصله اجتماعی، رنجش و درگیری در میان اقشار مختلف مردم، انسجام اجتماعی را تضعیف کند. انزوای اجتماعی و کاهش حمایت اجتماعی ناشی از بحران همه‌گیری پیامدهای منفی برای سلامت روان، سلامت جسمانی و انسجام اجتماعی در طول همه‌گیری داشت. در اینجا منظورمان از انسجام اجتماعی عاملی است که به میزان پیوند، همبستگی و اعتماد بین افراد و گروه‌های یک جامعه اشاره دارد که عامل مهمی برای ارتقای رفاه، تاب‌آوری و عدالت اجتماعی است. در این میان اقدامات دولت در پاسخ به همه‌گیری و بحران‌های مشابه می‌تواند نقش مهمی در تقویت یا تضعیف انسجام اجتماعی داشته باشد. از یک سو، دولت می‌تواند سیاست‌ها و برنامه‌هایی را اجرا کند که کمک‌های مالی، مراقبت‌های بهداشتی، خدمات اجتماعی و حمایت اجتماعی را برای کسانی که بیشتر از این بحران متاثر شده‌اند، فراهم کند. این اقدامات می‌تواند حس همبستگی، اعتماد و تعلق را در میان عموم جامعه تقویت کند. از سوی دیگر، دولت همچنین می‌تواند محدودیت‌ها و مقرراتی را اعمال کند که آزادی‌های فردی را محدود می‌کند، حقوق افراد را نقض می‌کند یا علیه گروه‌های خاصی تبعیض قائل می‌شود. این اقدامات می‌تواند اعتماد عمومی، تبعیت و همکاری را از بین ببرد و شکافی میان دولت و جامعه ایجاد نماید.

همه‌گیری چگونه می‌تواند انسجام و همبستگی جامعه را مورد هدف قرار دهد؟

پاسخ به این پرسش نمی‌تواند دشوار باشد به ویژه در جوامع مدرن که پیوستگی و ارتباطات نقش حیاتی را دارند و از طرفی منابع محدود باید به صورت بهینه مصرف و مدیریت شوند پس می‌توان گفت بحران همه‌گیری با ایجاد اختلال در زنجیره تامین می‌تواند جامعه را با تهدیدات جدی روبرو کند. همه‌گیری کرونا همه بخش‌های

اقتصاد را در سال ۲۰۲۰ تحت تأثیر قرار داده است، از سالن‌های سینما و سالن‌های ورزشی گرفته تا انبارها، راه‌ها و مراکز فرآوری گوشت. بسیاری از کسب‌وکارها در سراسر کشور شاهد قطع شدن زنجیره‌های تامین، کاهش تقاضا برای محصولات و خدمات، کمبود منابع و نهاده‌ها و تعطیلی‌های دولتی بودند. تأثیر اقتصادی همه‌گیری به عواملی مانند مدت و میزان تعطیلی مشاغل، روند بازگشایی تدریجی آنها، نرخ عفونت و تلفات ناشی از آن، اجتناب از حضور در مکان‌های عمومی و تقاضای مصرف‌کننده برای کالاهای مختلف بستگی داشت. شوک‌های اقتصادی در طول همه‌گیری به دلیل کمبود نیروی کار ناشی از بیماری شدن، افزایش مرگ و میر و رفتار ناشی از ترس رایج است. به غیر از کمبود نیروی کار، اختلال در حمل و نقل، تعطیلی محل کار، محدودیت تجارت و مسافرت و بسته بودن مرزهای زمینی از دلایل کاهش رشد اقتصادی در زمان همه‌گیری هستند.

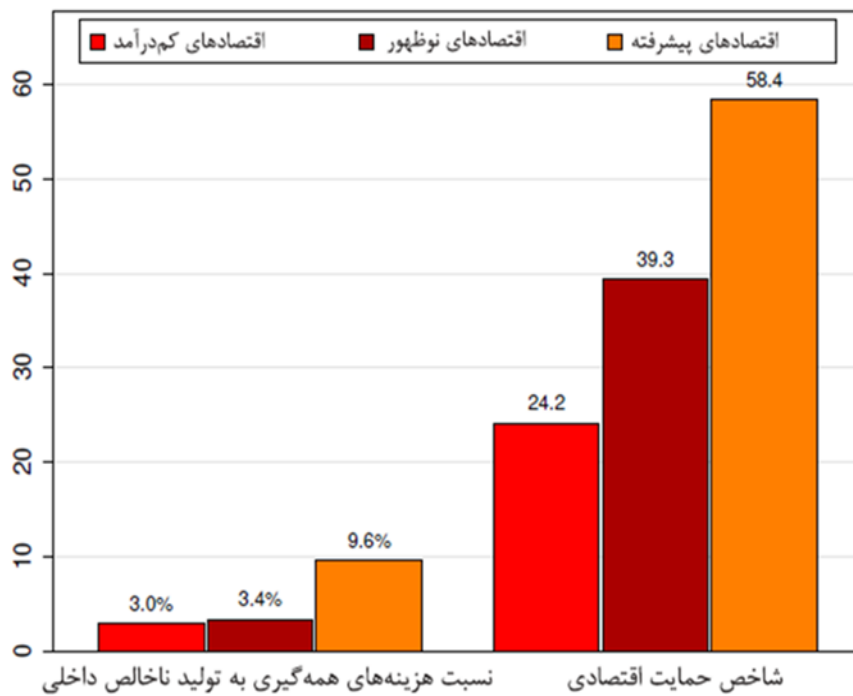

نمودار ۱. درصد تغییرات تولید ناخالص داخلی و رشد اشتغال با شیوع ویروس کرونا از ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۰

در حالی که همه کشورها به شدت تحت تأثیر همه‌گیری ویروس کرونا قرار گرفتند، آسیب‌های ناشی از همه‌گیری در سراسر جهان متفاوت بود. این نتایج می‌تواند ناشی از تفاوت‌ها در پاسخ‌های دولت برای مبارزه با این همه‌گیری باشد. در حالی که اکثر کشورها سیاست‌های مشابه «قرنطینه» را وضع کردند و برنامه‌های بیمه اجتماعی را گسترش دادند، دامنه چنین تلاش‌هایی به طور قابل توجهی متفاوت بود. در این میان اقتصادهای کم درآمد با خطرات بهداشت عمومی بسیار متفاوتی نسبت به اقتصادهای ثروتمندتر مواجه شدند، زیرا جمعیت آنها به طور قابل توجهی جوان‌تر بود و سیستم‌های مراقبت‌های بهداشتی آنها کمتر توسعه یافته. علاوه بر این، تنوع سیستماتیک در ترکیب بخش‌های اشتغال در سراسر نقشه توزیع درآمد جهانی، تفاوت‌هایی را در توانایی کارگران برای حفظ درآمد و در عین حال کاهش خطرات بهداشتی یا مقابله با قرنطینه‌های طولانی ایجاد کرد. در طول بحران ناشی از همه‌گیری، کشورهای کم‌درآمد از بخش‌های بزرگ کشاورزی

روستایی بهره‌مند شدند که منبع درآمد انعطاف‌پذیری را فراهم می‌کرد که می‌توانست در عین محدود کردن تماس‌ها با جهان همچنان حفظ شود. یکی از ابعاد مهم واکنش سیاسی در تقریباً همه کشورها نسبت به همه‌گیری و قرنطیه که در نتیجه موجب کاهش درآمد شد، گسترش پرداخت‌های بیمه اجتماعی، مانند بیمه یا مزایای بیکاری بود.

نمودار ۲. هزینه‌های همه‌گیری و حمایت اقتصادی در اقتصادهای مختلف

این پرداخت‌ها برای جبران درآمد از دست‌رفته حیاتی تلقی می‌شد و انزوا در خانه را از نظر اقتصادی برای کسانی که پس‌انداز کم یا درآمد کمی داشتند امکان‌پذیر می‌نمود. قرنطیه، ممنوعیت حمل و نقل و تردد، دستورات ماندن در خانه و محدودیت در جابه‌جایی داخلی بزرگترین و جدی‌ترین محدودیت‌ها را برای فعالیت‌های تجاری فراهم آورد. تاثیر این پدیده‌ها همچنان میان کشورها متفاوت بود به عنوان مثال در اقتصادهای نوظهور که قابلیت دورکاری، جایگزینی تجارت الکترونیک و خدمات تحویل‌دهی^۱ دارای زیرساخت‌های مناسب و پیشرفته‌ای نیست آسیب اقتصادی ناشی از سیاست‌های مذکور دوچندان بود. این گونه از ترکیب‌بندی مشاغل به طور سازمان‌یافته با توسعه اقتصادی تفاوت‌هایی دارد و امری شناخته‌شده است. این تفاوت‌ها مهم هستند زیرا اختلالات تجاری ناشی از کووید-۱۹ و قرنطینه‌های ناشی از آن به طور قابل ملاحظه‌ای بر مشاغل متفاوت بودند. مشاغل غیرضروری که نمی‌توان آنها را از راه دور یا با فاصله اجتماعی

^۱ delivery services

انجام داد، بیشترین و پایدارترین کاهش اشتغال را در طول رکود تجربه کردند. در مقابل، مشاغلی که مستعد کار از خانه بودند، کمترین اختلال را تجربه کردند و برخی حتی در طول همه‌گیری رونق گرفتند. در نتیجه این تفاوت‌ها در ترکیب‌بندی مشاغل، اقتصادهای نوظهور بیشتر در معرض زیان‌های اقتصادی در طول همه‌گیری بودند. داشتن مشاغل کمتری که می‌توان از خانه انجام داد، منجر به خسارات اقتصادی بیشتری در طول قرنطینه و بسته شدن محل کار شد.

به طور خلاصه می‌توان گفت بحران کووید-۱۹ برای اقتصادهای توسعه‌یافته یا پیشرفته، در حال توسعه یا نوظهور و کم‌درآمد چالش‌های مختلفی را به همراه داشت که برخی از این چالش‌ها عبارتند از:

- برای اقتصادهای توسعه‌یافته، یکی از مهم‌ترین چالش‌ها کنترل شیوع ویروس و جلوگیری از فشار بر سامانه‌های بهداشت و درمان بوده است. این کشورها با استفاده از حمایت‌های مالی و رفاهی بزرگ، سعی کرده‌اند که ضربات اقتصادی را کمینه کنند و تقاضای داخلی را حفظ کنند. با این حال، این سیاست‌ها باعث افزایش قرض‌الحسنه دولت و بحران نقدینگی شده‌اند.
- برای اقتصادهای در حال توسعه، یکی از مهم‌ترین چالش‌ها کاهش تقاضای خارجی و نوسانات قیمت مواد اولیه بود. این کشورها با توجه به کمبود منابع مالی و ضعف سامانه‌های بهداشت و درمان، نتوانسته‌اند به مقابله با پاندمی به شکل مناسب پرداخته و نابرابری‌های اجتماعی و اقتصادی را کاهش دهند. همچنین، این کشورها با افزایش بدهی خارجی و کاهش سرمایه‌گذاری روبرو شدند.
- برای اقتصادهای کم‌درآمد، یکی از مهم‌ترین چالش‌ها کمبود دسترسی به واکسن و افزایش فقر بود. این کشورها با توجه به ضعف زیرساخت‌های بهداشتی، آموزشی و فناورانه، نتوانستند به مدیریت پاندمی به شکل مؤثر پردازند و رونق اقتصادی را حفظ کنند. همچنین، این کشورها با افزایش نارضایتی، ناامنی و خشونت در جامعه مواجه شدند.

یکی از نقاط پرسش‌برانگیز در خصوص شیوع همه‌گیری تأثیری است که این بحران بر جامعه و دولت می‌گذارد. بر خلاف عوامل اقتصادی که قابل اندازه‌گیری به دلیل ماهیت کمی خود هستند عوامل فرهنگی و اجتماعی به دلیل برخوردار بودن از ماهیتی کیفی همواره پرسش‌های فراوانی را در خصوص وضعیت خود به همراه خواهند داشت. موضوعاتی از این دست به چگونگی پاسخ جامعه جهانی به درخواست‌ها برای همبستگی بیشتر در مقابله با همه‌گیری کووید-۱۹ و اینکه چگونه همه‌گیری بر حس تعلق و روابط بین گروه‌های جامعه تأثیر گذاشته است اشاره دارد.

تشدید تنش‌ها و رقابت ژئوپلیتیکی از قبل موجود، همبستگی جهانی و توانایی کشورها را برای همکاری با یکدیگر برای شکست دادن همه‌گیری تضعیف کرد. در این میان دستیابی به توزیع عادلانه واکسن‌ها در سطح جهانی، بزرگترین آزمون همبستگی جهانی بود، اما این امر توسط دولت‌هایی که کنترل همه‌گیری را تنها متوجه جمعیت خود کردند با چالش مواجه شد. پرسش آنجاست که در این میان نقش انسجام اجتماعی و همبستگی ملی چیست؟ در طول همه‌گیری مناطقی که همبستگی خود را نشان دادند با موفقیت بین خود هماهنگ شدند و برای به اشتراک گذاشتن و تخصیص منابع همکاری کردند و از ترتیبات حاکمیت منطقه‌ای نیز استفاده نمودند. در سطح ملی، کیفیت روابط و تعاملات بین گروه‌های کلیدی رهبران مانند سیاستمداران، کارشناسان بهداشت عمومی و دانشمندان در شکل دادن به همبستگی بسیار مهم بود. بسیاری از دولت‌ها در مسئولیت خود برای محافظت و حمایت از آسیب‌پذیرترین افراد در جوامع خود شکست خورده‌اند. باید دانست همبستگی مستلزم تعهد سیاسی قوی و سطوح بالایی از انسجام اجتماعی است که نشان‌دهنده نیازهای مردم برای توسعه شخصی و احساس تعلق است. در این میان عوامل اقتصادی نقش پررنگی ایفا می‌کنند به ویژه آن که آنها می‌توانند مستقیماً بر احساس انسجام و همبستگی در میان طبقات مختلف مردم تاثیر بگذارند و مانع از هرج و مرج و اتمیزه شدن جامعه شوند این در حالی‌ست که همه‌گیری یک تهدید جدی برای انسجام اجتماعی خواهد بود.

در این حین چگونگی تأثیر اقدامات مالی و پولی دولت‌ها برای سرپا نگه داشتن اقتصاد و حمایت از خانوارها و بنگاه‌ها در طول همه‌گیری کووید-۱۹ و تاثیر آن بر روابط اجتماعی و احساس تعلق و اعتماد در بین گروه‌ها امری قابل تامل است. بسته‌های اقتصادی ضعیف می‌تواند پیامدهای منفی و طولانی‌مدتی بر رفاه ملی داشته باشد و همچنین انسجام اجتماعی را با ایجاد انحرافات پایدار در بازار و معیشت تضعیف کند. از طرفی بسته‌های حمایتی که دارای محدودیت زمانی، هدفمند، مبتنی بر پول نقد و سازگار با اهداف بلندمدت هستند، مبنایی برای تضمین بهبود پایداری جامعه به شمار می‌روند. از طرفی شفافیت بسته‌های حمایتی برای اعتماد عمومی بسیار مهم است. دولت‌ها می‌توانند با هدف‌گذاری اقدامات حمایتی از افزایش انسجام اجتماعی در طول وقوع بحران اطمینان حاصل کنند. حمایت زمانی بیشترین سود را دارد که شفاف، متناسب و بدون تبعیض باشد.

ارزیابی کشورها در مدیریت بحران و یا شیوع اپیدمی نسبت قدرتمندی با آمادگی‌ها در پیش‌بینی، ارزیابی و پاسخگویی به آن بحران دارد. با توجه به هزینه‌های عمده انسانی و مالی مرتبط با بحران‌های بهداشت جهانی مشابه با همه‌گیری کووید-۱۹ می‌توان گفت آمادگی برای مواجه شدن با همه‌گیری عموماً کافی نبوده، دولت‌ها اقدامات سریع و گسترده‌ای را برای کاهش اثرات اقتصادی و مالی این همه‌گیری انجام دادند، اما باید هزینه‌های بودجه‌ای بلندمدت این اقدامات را به دقت رصد کرد. زیرا اعتماد نیازمند شفافیت است، نه تنها از طریق

ارتباطات مکرر و هدفمند در بحران، بلکه مهمتر از آن، از طریق مشارکت دادن مردم در تصمیم‌گیری‌های پرریسک. با این حال، شکاف‌های مهمی در شواهد موجود تا به امروز باقی مانده است و تحقیقات بیشتر را ایجاب می‌کند. این شکاف‌ها پرسش‌هایی را به دنبال خود دارد که همگی در یک پرسش کلی خلاصه می‌شود و آن اینکه آیا سیاست‌های حمایتی دولت در دوران همه‌گیری عادلانه ارزیابی می‌شود؟

دولت‌ها در مواقع بروز بحران‌های اجتماعی و اقتصادی کارکرد خود را از دست می‌دهند. همه‌گیری کووید-۱۹ تأثیر عمیقی بر عملکرد دولت‌ها در سراسر جهان داشت به طوری که می‌توان آن را نوعی تغییری ناخواسته و اجباری دانست. مهمترین این تغییرات پایان سیاست‌های ریاضتی و افزایش هزینه‌های عمومی برای حمایت از سیستم‌های بهداشتی، حمایت اجتماعی و بهبود اقتصادی بود. شاید بتوان گفت دولت‌ها به ویژه از دهه ۷۰ و ۸۰ میلادی به دلیل بحران‌های ناشی از هزینه‌های دولت رفاه به سمت نوعی انضباط مالی و تعدیل ساختاری حرکت نمودند که نتیجه آن سپردن عرصه اقتصاد و جامعه به دست نیروی‌های بازار بود که با افول دولت رفاه و سیاست‌های اقتصادی کینزی رخ داد. خصوصی‌سازی گسترده خدمات اجتماعی و بهداشتی و سپردن خدمات بیمه و رفاه اجتماعی به دست نیروی بازار به نحوی یک تغییر بنیادین در ماهیت دولت بود. مهمترین ویژگی این تغییر تبعیت نمودن رفاه عمومی از متغیرهایی همچون رقابت، سود و تقاضای مصرف‌کننده بود. کاهش هزینه‌های عمومی مرتبط با بیمه و خدمات رفاه اجتماعی، به عنوان بخشی از دستور کار نئولیبرالی ریاضت مالی و مداخله حداقلی دولت به معنای حذف یارانه‌ها و سلب مسئولیت از تامین سلامت و رفاه عمومی بود. با اینکه این تأثیرات در کشورها و مناطق مختلف بسته به بافت تاریخی، سیاسی و اجتماعی متفاوت بود اما اثرات آن مشخص بود که شامل افزایش نابرابری و ناامنی در میان گروه‌ها و طبقات مختلف مردم، به ویژه اقشار فقیر، حاشیه‌نشین و آسیب‌پذیر به دلیل دسترسی کم به خدمات ارزان قیمت یا رایگان و همچنین کاهش همبستگی و انسجام در میان گروه‌ها و طبقات مختلف مردم می‌شد.

با این حال با وقوع همه‌گیری تغییر اساسی در ساختار انقباضی سیاست‌های اقتصادی دولت‌های جهان رخ داد این تغییر ناشی از در خطر بودن بیش از پیش انسجام اجتماعی بود که نتیجه مختل شدن بازار و کارکردهای دیگر یک جامعه بود. سیاست‌های دولت‌های جهان در طول این دوره از نوعی برنامه اقتصادی انبساطی پیروی می‌کرد که هدفشان افزایش تقاضای کل و تحریک فعالیت‌های اقتصادی برای مقابله با رکود و یا کاهش تورم ناشی از افت شدید فعالیت‌های تولیدی و رشد تقاضای مصرفی بود. برخی از نمونه‌های سیاست‌های انبساطی در این دوران عبارتند از کاهش مالیات، افزایش هزینه‌های رفاهی، کاهش نرخ بهره و یا افزایش عرضه پول بود. چنین سیاست‌های لازم بود تا دولت‌ها بتوانند از بحران ناشی از رکود شدید و قرنطیه و مختل بودن ارتباطات لجستیک عبور کنند. در واقع همه‌گیری آزمونی بود برای سنجش کارایی دولت‌ها در مقابله با تهدیدات فراگیر.

این بیماری همه‌گیر همچنین نقاط قوت و ضعف سیستم‌های مختلف حکمرانی و توانایی آنها در پاسخگویی به بحران‌های پیچیده و نامطمئن را آشکار کرد.

کانادا؛ دولت و بحران ناشی از همه‌گیری کووید-۱۹

کانادا کشوری در آمریکای شمالی است که از اقیانوس اطلس تا اقیانوس آرام و از شمال به اقیانوس منجمد شمالی امتداد دارد. این کشور دومین کشور بزرگ جهان از نظر مساحت است که طولانی‌ترین خط ساحلی جهان را در خود جای داده است. کشور کانادا دارای اقتصاد بسیار توسعه‌یافته‌ای مبتنی بر منابع طبیعی، تجارت، تولید، خدمات و نوآوری است. حال نگاهی بیاندازیم به شاخص‌های کلان اقتصادی کشور کانادا تا پیش از شیوع همه‌گیری، تولید ناخالص داخلی اسمی (GDP) کانادا در سال ۲۰۱۹ ۲۳۱ تریلیون دلار بود که نسبت به سال ۲۰۱۸ حدود ۳.۶ درصد افزایش داشت. رشد تولید ناخالص داخلی واقعی کانادا ۱.۹ درصد در سال ۲۰۱۹ بود که نسبت به سال ۲۰۱۸ ۲.۴ درصد کاهش داشت. نرخ تورم شاخص قیمت مصرف‌کننده^۱ کانادا در سال ۲۰۱۹ ۱.۹ درصد بود که نسبت به سال ۲۰۱۸ تغییری نداشت. همچنین نرخ بیکاری کانادا در سال ۲۰۱۹ ۵.۷ درصد بود که نسبت به شاخص ۵.۸ درصدی در سال ۲۰۱۸ کمی کاهش بود. تراز تجاری کالاها و خدمات کانادا منفی ۱۱.۱ میلیارد دلار در سال ۲۰۱۹ بود که نسبت به عدد منفی ۱۲.۶ میلیارد دلاری در سال ۲۰۱۸ بهبود یافته است. شاخص‌های اقتصاد کلان کشور کانادا در دوران همه‌گیری نشان‌دهنده نوعی تنزل در کیفیت مدیریت اقتصادی است. حال نگاه می‌اندازیم به شاخص‌هایی که نمایانگر وضعیت اجتماعی و فرهنگی مردم در رابطه با حاکمیت است. این موضوع به سطح و روند انسجام اجتماعی در کانادا بر اساس شاخص انسجام اجتماعی اشاره دارد که معیاری مبتنی بر نگرش شهروندان نسبت به روابط اجتماعی، پیوند و خیر عمومی در سال ۲۰۲۰ میلادی است. این شاخص نشان می‌دهد که انسجام اجتماعی در کانادا با وقوع همه‌گیری مورد تهدید قرار گرفته بود، زیرا بیشتر کانادایی‌ها از نظر انسجام اجتماعی «ضعیف» (۳۰ درصد) هستند^۲. کانادا در زمینه روابط اجتماعی عملکرد نسبتاً خوبی دارد، به طوری که ۳۴٪ به شدت موافق هستند که داشتن جمعیت متنوع چیز بسیار خوبی برای کشور است و ۲۸٪ کاملاً موافق هستند که به افراد دیگر اعتماد دارند. همچنین این کشور در ارتباطات اجتماعی و عمومی ضعیف عمل می‌کند، تنها ۹ درصد به شدت موافق هستند که به دولت یا سیستم سیاسی اعتماد دارند و ۱۵ درصد به شدت موافق هستند که جامعه با آنها منصفانه رفتار می‌کند. کانادا نسبت به منافع عمومی عملکرد متوسطی دارد، به طوری که ۴۰ درصد به

^۱ CPI

^۲ <https://www.justice.gc.ca/eng/rp-pr/csj-sjc/jsp-sjp/tr01-rt01/tr01.pdf>

شدت موافق هستند که به قوانین و روش‌های انجام کارها احترام می‌گذارند و ۲۴ درصد به شدت موافق هستند که به دیگرانی که وضعیت بدتر از خودشان دارند کمک می‌کنند.^۱

تمامی این شاخص‌ها می‌تواند در پاسخ به چرایی حجم وسیع بسته‌های حمایتی دولت کانادا در طول همه‌گیری ما را یاری کند. به نحوی که می‌توان این گونه تفسیر نمود که وضعیت رو به افول همبستگی ملی و انسجام اجتماعی در طول همه‌گیری آن هم در اقتصاد پیشرفته کانادا زنگ خطری را برای دولت این کشور به صدا درآورد تا برای تقویت همبستگی ملی و انسجام اجتماعی خود به طراحی سیاست‌های حمایتی قدرتمندی روی آورد.

مروری بر اقدامات حمایتی اتخاذشده توسط دولت کانادا در طول همه‌گیری کووید-۱۹

همه‌گیری کووید-۱۹ چالش‌ها و سختی‌های بی‌سابقه‌ای را برای کانادایی‌ها و مشاغل کانادایی در سراسر کشور ایجاد کرد. هماهنگی در یک واکنش چندسطحی و چندبخشی در سراسر دولت‌های فدرال، استانی، منطقه‌ای و شهری، و همچنین جوامع و سازمان‌های بومی، ارائه‌دهندگان خدمات مراقبت‌های بهداشتی، مشاغل مختلف در زمان بحران امری بسیار دشوار بود. از طرفی طراحی و اجرای برنامه‌های پشتیبانی سریع و انعطاف‌پذیر برای افراد و مشاغل، در عین حصول اطمینان از پاسخگویی و شفافیت خود نیازمند عوامل مختلفی بود که کنترل آن را غیرممکن می‌نمود. از طرفی تهیه و توزیع واکسن‌ها و سایر لوازم پزشکی، در حالی که با رقابت جهانی و اختلالات زنجیره تامین همراه باشد امری دشوارتر خواهد بود. در این میان مهم‌تر از همه حمایت از بهبود اقتصادی و پرداختن به اثرات بلندمدت این بیماری همه‌گیر در بخش‌های مختلف مانند گردشگری، فرهنگ، انرژی و زیرساخت‌ها بود. پرداختن به نابرابری‌ها و آسیب‌پذیری‌هایی که همه‌گیری آن را تشدید کرده است مانند زنان، مردم بومی، جوامع نژادی، افراد دارای معلولیت، سالمندان و افرادی که مواد مصرف می‌کنند از عوامل دیگری بود که کار را برای دولت این کشور دشوار می‌نمود.

در این میان برای کاهش اثرات همه‌گیری و حمایت از بهبود اقتصادی، دولت کانادا مجموعه‌ای از اقدامات حمایتی را اجرا کرده است، از حمایت از درآمد برای افراد گرفته تا اعتبار و نقدینگی برای مشاغل؛ برخی از این اقدامات عبارتند از؛

- ارائه حمایت درآمدی برای کارگران و والدینی که مریض یا قرنطینه شده‌اند و همچنین مراقبت از یکی از اعضای خانواده یا کودکان به دلیل تعطیلی مدرسه یا مهدکودک از طریق مراقبت اضطراری و کمک هزینه بهبودی.

^۱ <https://solability.com/the-global-sustainable-competitiveness-index/the-index/social-capital>

- ارائه یارانه دستمزد اضطراری کانادا، یارانه اجاره اضطراری کانادا و پشتیبانی قرنطینه برای کمک به کسب و کارها برای حفظ کارگران خود و پوشش اجاره و سایر هزینه‌ها.
- برنامه قرنطینه محلی برای ارائه حمایت از اقتصادهای محلی و کارگران آنها در مواجهه با محدودیت‌های بیشتر.
- حمایت از بخش‌هایی مانند کشاورزی، شیلات، فرهنگ، گردشگری، انرژی، زیرساخت‌ها و موارد دیگر از طریق بودجه و برنامه‌های هدفمند.

اینها برخی از اقداماتی‌ست که دولت کانادا برای پاسخ به کووید-۱۹ انجام داد. ما در این مقاله مروری بر یکی از اقدامات کلیدی که دولت برای کمک به کانادایی‌ها برای مقابله با همه‌گیری و آمادگی برای آینده انجام داده خواهیم داشت و آن برنامه یارانه دستمزد اضطراری^۱ است.

برنامه یارانه دستمزد اضطراری: آنچه باید بدانید

سیاست یارانه دستمزد یک ابزار سیاستی‌ست که هدف آن حمایت از اشتغال و درآمد کارگران و بنگاه‌ها در زمان رکود، شوک اقتصادی، بحران‌های فراگیر زیست‌محیطی یا بهداشتی و مشکلاتی از این دست است. این سیاست شامل ارائه کمک مالی به کارفرمایان یا کارمندان برای پوشش بخشی یا تمام دستمزد کارگرانی است که در معرض خطر از دست دادن شغل و یا با کاهش ساعات کاری یا درآمد مواجه هستند. این سیاست می‌تواند اشکال مختلفی داشته باشد، مانند طرح‌های کار کوتاه مدت، مزایای اخراج موقت، یارانه استخدام یا کاهش مالیات حقوق و دستمزد. سیاست یارانه دستمزد می‌تواند اهداف و آثار مختلفی از جمله حفظ مشاغل و مهارت‌ها، حفظ رابطه شغلی، کاهش اخراج و بیکاری، تحریک تقاضا و عرضه نیروی کار، افزایش بهره‌وری و رقابت پذیری و همچنین کاهش هزینه‌های اجتماعی و اقتصادی در زمان بحران‌ها را همراه داشته باشد. این سیاست حمایتی به طور گسترده توسط بسیاری از کشورها در واکنش به انواع مختلف بحران‌ها، مانند بحران مالی جهانی ۲۰۰۸-۲۰۰۹ استفاده شد.

منشأ سیاست یارانه دستمزد اضطراری را می‌توان به اوایل قرن بیستم بازگرداند، زمانی که برخی از کشورهای اروپایی طرح‌های کار کوتاه مدت را برای مقابله با بیکاری دوره‌ای و تجدید ساختار صنعتی معرفی کردند. اولین طرح کار کوتاه‌مدت در سال ۱۹۱۰ در آلمان معرفی شد، پس از آن فرانسه در سال ۱۹۲۴ و ایتالیا در سال ۱۹۲۷. این طرح‌ها در طول زمان برای پاسخگویی به چالش‌های مختلف اقتصادی و اجتماعی مانند رکود بزرگ، جنگ، شوک‌های نفتی و یکپارچگی اروپایی جهان دوم، گسترش داده و اصلاح شدند. سایر کشورها در

^۱ Canada Emergency Wage Subsidy (CEWS)

طول زمان اشکال مختلفی از سیاست یارانه دستمزد اضطراری را اتخاذ کردند، مانند یارانه‌های استخدام، مزایای اخراج موقت یا کاهش مالیات بر حقوق.

یارانه‌های استخدام شامل پرداخت یکجا یا اعتبار مالیاتی برای کارفرمایان برای استخدام کارگران از یک گروه هدف خاص، مانند افراد بیکار، جوانان یا افراد کم‌مهارت است. مزایای اخراج موقت شامل ارائه درآمدهای حمایتی برای کارگران در طول دوره‌های تعلیق موقت قرارداد کاری آنها به دلایل اقتصادی، مانند کاهش تقاضا یا شوک عرضه است. کاهش مالیات حقوق و دستمزد شامل کاهش سهم تأمین اجتماعی یا مالیات بر درآمدی است که کارفرمایان یا کارمندان بر روی دستمزد پرداخت می‌کنند، معمولاً برای مدت زمان محدود یا برای یک بخش خاص. بحران مالی جهانی ۲۰۰۸-۲۰۰۹ باعث استفاده گسترده از سیاست یارانه دستمزد اضطراری در بسیاری از کشورها، به ویژه در اروپا و آمریکای شمالی شد.

بر اساس گزارش سازمان بین‌المللی کار (ILO)، بیش از ۵۰ کشور در طول بحران به نوعی سیاست یارانه دستمزد اضطراری را اجرا کردند که بیش از ۴۰ میلیون کارگر را در اوج خود تحت پوشش قرار داد. اهداف اصلی این سیاست‌ها حفظ مشاغل و مهارت‌ها، حفظ روابط استخدامی، کاهش اخراج و بیکاری و تحریک تقاضا و عرضه نیروی کار بود. طراحی و اجرای این سیاست‌ها در کشورهای مختلف از نظر معیارهای واجد شرایط بودن، سطح و مدت یارانه، مشروط بودن و نظارت و هماهنگی با سایر سیاست‌ها متفاوت بود.

همه‌گیری کووید-۱۹ در سال‌های ۲۰۲۰-۲۰۲۱ منجر به افزایش دیگری در استفاده از سیاست یارانه دستمزد اضطراری در سراسر جهان شد، زیرا بسیاری از کشورها به دلیل بحران بهداشتی با قرنطینه‌های بی‌سابقه و اختلالات اقتصادی مواجه شدند. بر اساس گزارش سازمان همکاری اقتصادی و توسعه (OECD)، بیش از ۸۰ کشور در طول همه‌گیری، برخی از انواع سیاست یارانه دستمزد اضطراری را اجرا کردند که بیش از ۴۰۰ میلیون کارگر را در اوج خود تحت پوشش قرار داد.^۱ اهداف اصلی این سیاست‌ها مشابه اهداف آن در بحران مالی جهانی بود، اما با برخی ویژگی‌های اضافی، مانند حمایت از کارگرانی که اصلاً کار نمی‌کردند، گسترش پوشش به کارگران غیراستاندارد و افزایش انعطاف‌پذیری و سخاوتمندی یارانه‌ها. سیاست یارانه دستمزد اضطراری به طور گسترده توسط مطالعات و گزارش‌های مختلف، با استفاده از روش‌ها و منابع داده‌های مختلف مورد ارزیابی قرار گرفته است. شواهد نشان می‌دهد که سیاست یارانه دستمزد اضطراری می‌تواند اثرات مثبتی بر نتایج اشتغال، سطح درآمد، افزایش بهره‌وری، انباشت سرمایه انسانی و انسجام اجتماعی برای کارفرمایان، کارگران و جامعه به عنوان یک کل داشته باشد. با این حال، این اثرات به عوامل متعددی از جمله ویژگی‌های

^۱<https://www.canada.ca/en/revenue-agency/services/wage-rent-subsidies/cews-frequently-asked-questions.html>

طراحی و اجرای سیاست، ویژگی‌ها و شرایط ذینفعان، ماهیت و مدت بحران و تعامل با سایر سیاست‌ها بستگی دارد. سیاست اضطراری یارانه دستمزد همچنین شامل برخی چالش‌ها و محدودیت‌ها مانند هزینه‌های مالی و پایداری، امکان‌سنجی و ظرفیت اداری، مسائل مربوط به رعایت و اجرا، خطرات تقلب و سوء استفاده، جایگزینی و عواقب بی‌ثمر بودن مثلاً زمانی که کارفرمایان برای کارگرانی که می‌بایست استخدام یا حفظ می‌کردند یارانه دریافت کنند، اثرات جابجایی مثلاً زمانی که کارگران یارانه‌ای با کارگران بدون یارانه جابجا شوند، اثرات قفلی مثلاً زمانی که کارگران در مشاغل یارانه‌ای می‌مانند که در درازمدت قابل دوام نیستند، نگرانی‌های برابری و انصاف مثلاً زمانی که برخی گروه‌ها بیشتر از سایرین از یارانه‌ها سود می‌برند. و مسائل اقتصاد سیاسی مثلاً زمانی که یارانه‌ها منافی را ایجاد می‌کند که در برابر حذف آنها مقاومت می‌شود.

یارانه اضطراری دستمزد در دولت کانادا

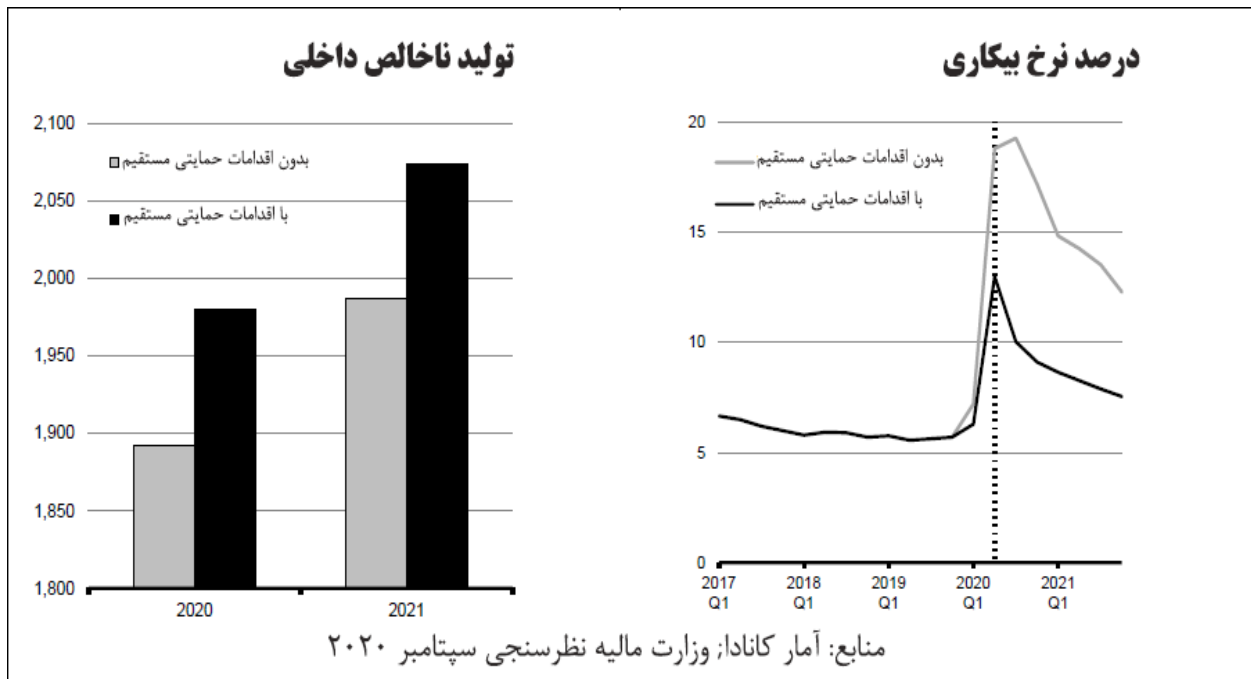
از ابتدای همه‌گیری، دولت کانادا از همه ابزارهای موجود استفاده کرد و تمام تلاش خود را برای از بین بردن ویروس و کاهش آسیب‌های اقتصادی آن انجام داد به طوری که از هر ده دلاری که در کانادا برای مبارزه با کووید-۱۹ و حمایت از کانادایی‌ها خرج شد، هشت دلار آن توسط دولت فدرال تامین شد. در این میان آنچه از اهمیت بالایی برخوردار بود حمایت مالی مورد نیاز برای دستیابی به عملکرد اقتصادی کانادا با ظرفیت کامل خود و جلوگیری از آسیب طولانی‌مدت ناشی از کووید-۱۹ با اتکا به پتانسیل طرح‌های اقتصادی حمایتی بود. ویژگی مهم این طرح‌ها سرمایه‌گذاری‌های هوشمند دولت فدرال در محدوده زمانی کوتاه و مشخص بود که می‌توانست سریع عمل کند و در عین حال سهم بلندمدتی در رفاه مشترک، کیفیت زندگی و رقابت‌پذیری در آینده داشته باشد و از طرفی بتواند انسجام اجتماعی و همبستگی ملی یک جامعه بحران‌زده را تقویت کند.

جدول ۲. سرفصل‌های برنامه یارانه دستمزدی

حمایت از بیش از سه و نیم میلیون کارگر	حمایت از بیش از سیصد و پنجاه هزار کارمند	صرف بیش از پنجاه میلیارد دلار
--	---	----------------------------------

برنامه رشد دولت شامل سرمایه‌گذاری‌هایی بود که تعهد دولت را برای ایجاد یک میلیون شغل و بازگرداندن اشتغال به سطوح قبل از همه‌گیری برآورده کرد و موجب پس‌اندازهای مازاد در حساب بانکی مردم و ترازنامه‌های کارگاه‌های اقتصادی شد.^۱

نمودار ۳. درصد نرخ بیکاری و تولید ناخالص داخلی کانادا

کانادا در یک موقعیت مالی قوی وارد بحران ناشی از همه‌گیری شد و به دولت اجازه داد تا اقدامات قاطعی را برای ایجاد حمایت لازم از مردم و مشاغل آن کشور انجام دهد. کانادایی‌ها می‌دانستند که بحران نیازمند حمایت هدفمند و محدود به زمان است تا مردم و مشاغل را سرپا نگه دارد و راهی را برای خروج از رکود کووید-۱۹ ایجاد کند. یارانه دستمزد اضطراری کانادا در واکنش دولت به بحران همه‌گیری نقش اساسی داشته و به حفاظت از بیش از ۳.۹ میلیون شغل کمک کرده است. یارانه دستمزد از کارگران حمایت می‌کند تا به شغل خود متصل بمانند و به مشاغل کمک می‌کند تا بازگشایی شوند و همچنین به کارمندان، کارفرمایان و کل کشور کمک می‌کند تا سریع‌تر از این بحران نجات پیدا کنند. به طور کلی برنامه یارانه دستمزد برنامه‌ای است که به کارفرمایان کمک مالی می‌کند تا کارگران کم‌درآمد یا محروم را استخدام کرده یا نگه دارند. هدف

^۱ SUPPORTING CANADIANS AND FIGHTING COVID-19, the Department of Finance Canada.2020

مرداد ۱۴۰۲

گزارش نظری

این برنامه افزایش حفظ شغل، توسعه استعدادهای جدید، ایجاد شغل و حمایت از کارگران برای کسب دستمزد زندگی است. همچنین ممکن است بر بازار کار و حداقل دستمزد تأثیر بگذارد.

چه کسی واجد شرایط دریافت یارانه اضطراری دستمزد است؟

این برنامه حمایتی برای حمایت از آنچه «کارفرمایان واجد شرایط» گفته می‌شد در نظر گرفته شد که در دسترس آنها خواهد بود و آن شامل

- افراد (به عنوان مثال شرکت‌های انحصاری)،
- شرکت‌های مشمول مالیات،
- شرکای کارفرمایان واجد شرایط،
- سازمان‌های غیرانتفاعی،
- خیریه‌های ثبت‌شده است.

در این طرح نهادهای دولتی که شامل شهرداری‌ها، دولت‌های محلی، شرکت‌های سلطنتی، دانشگاه‌های دولتی، کالج‌ها، مدارس و بیمارستان‌ها می‌شود، واجد شرایط نبودند. این خود نکته‌ای مهم است که دولت کانادا در طول بحران همه‌گیری تمام توان خود را برای حمایت از کسب و کارهای خصوصی و نهادهای مستقل قرار داد تا از این جهت بتواند تمامیت خود را یعنی نماینده تمام اقشار جامعه بودن را حفظ نماید. یارانه اضطراری دستمزد چگونه محاسبه شد؟

دو محاسبه اصلی در تعیین مقدار این یارانه وجود داشت؛

- تعیین میزان کاهش درآمد،
- تعیین میزان یارانه بر اساس دستمزد.

در این میان کاهش درآمد نیز معیار مهمی بود به طوری که برای واجد شرایط بودن، یک کسب و کار باید حداقل ۳۰٪ کاهش درآمد را در طول یک «دوره واجد شرایط» ناشی از همه‌گیری کووید-۱۹ تجربه کرده باشد. درآمدها بر اساس روش حسابداری معمولی کارفرما محاسبه می‌شد و اقلام و مبالغ فوق‌العاده به حساب سرمایه (مثلاً سود حاصل از فروش دارایی سرمایه‌ای) را شامل نمی‌شد.

محاسبه یارانه اضطراری دستمزد کانادا (CEWS)

مقدار یارانه دستمزدی بر اساس دستمزد واجد شرایط پرداخت‌شده در دوره‌های واجد شرایط بین ماه‌های مارس و ژوئن سال ۲۰۲۰ بود. دستمزد واجد شرایط شامل حقوق، دستمزد و سایر پاداش‌ها می‌شد که شامل

حقوق پایان کار، مزایای اختیار سهام یا برخی دیگر از مزایای مشمول مالیات بود. به طور کلی، حق الزحمه واجد شرایط شامل مقادیری بود که کارفرما ملزم به کسر مالیات از آن می‌شد.

فرمولی که میزان یارانه را محاسبه می‌کند بر مبنای ۷۵٪ از حقوق پرداخت‌شده، تا ۸۴۷ دلار در هفته، و ۷۵ درصد از حقوق هفتگی کارمندان در زمان قبل از بحران بود. با این حال، حتی کارمندانی که حقوق قابل توجهی (مثلاً ۱ میلیون دلار) دریافت می‌کردند، همچنان فقط واجد شرایط حداکثر یارانه ۸۴۷ دلاری در هفته بودند.

مطابق طرح یارانه اضطراری دستمزد اگر کارفرمایی شرایط کاهش ۳۰ درصدی لازم را در درآمد تجربه کند، می‌تواند یارانه مورد نظر را مطالبه کند. این یارانه در سه دوره مختلف از سال ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۲ به کارفرمایانی که مشمول شرایط مورد نظر بودند پرداخت شد. هر کارفرما می‌توانست در هر ماه دوبار درخواست دهد و پس از تایید درخواست به مدت شش هفته مبلغ مورد نظر به وی پرداخت می‌شد.

به عنوان مثال

کارفرمای واجد شرایط ده کارمند دارد پنج نفر از کارمندان (گروه ۱) هر کدام حقوق سالانه معادل ۳۶۴۰۰ دلار (۷۰۰ دلار در هفته) دریافت می‌کنند. پنج نفر دیگر از کارمندان (گروه ۲) هر کدام حقوق سالانه معادل ۷۲۸۰۰ دلار (۱۴۰۰ دلار در هفته) دریافت می‌کنند. مجموع حقوق پرداخت‌شده توسط کارفرما ۱۰۵۰۰ دلار در هفته است. ادعای هفتگی کارفرما در مورد هر کدام از کارمندان اینگونه است؛

گروه ۱. ۷۵٪ حقوق هفتگی هر یک از ۵ کارمند اول کمتر از حداکثر ۸۴۷ دلاری در هفته است. بنابراین یارانه معادل ۷۵ درصد از هر حقوق هفتگی است که معادل ۵۲۵ دلار است.

گروه ۲. ۷۵٪ درصد از حقوق هفتگی هر یک از ۵ کارمند اول بیش از حداکثر ۸۴۷ دلاری در هفته است. بنابراین، یارانه برابر با ۸۴۷ دلار در هفته را دریافت می‌کنند.

ادعای کارفرمای واجد شرایط برای دوره واجد شرایط برای گروه ۱ معادل ۵۲۵ دلار برای ۵ کارمند در ۴ هفته می‌شود که معادل ۱۰۵۰۰ دلار است و برای گروه ۲ معادل ۸۴۷ دلار برای پنج کارمند در چهار هفته است که معادل ۱۶۹۴۰ دلار بوده؛ بنابراین کل یارانه دریافتی کارفرمای مورد نظر در هر دو زمان مشخص شده چهار هفته‌ای یا یک ماهه معادل ۲۷۴۴۰ دلار خواهد بود.

یک مثال از اثر بخشی یارانه اضطراری دستمزد در طول دوران همه‌گیری

یک زوج کانادایی یک سرویس خشکشویی تجاری را اداره می‌کنند. هتل‌ها و مسافرخانه‌های مشتریان آنها در بهار به طور موقت تعطیل شدند، اما آنها موفق شدند مشتریان دیگر را حفظ کنند. اکنون که با ظهور مجدد ویروس در جامعه خود مواجه هستند، درآمدها در ماه نوامبر ۷۰ درصد نسبت به سطح سال گذشته کاهش یافته است و آنها پیش‌بینی می‌کنند که درآمد در ماه‌های آتی به همین میزان کاهش یابد. آنها در حال تلاش برای حفظ ۱۰ کارمند تمام‌وقت خود هستند که هر هفته ۶۰۰ دلار و در ازای کل حقوق و دستمزد هفتگی ۶۰۰۰ دلار دریافت می‌کنند. در نتیجه از آنجایی که تجارت آنها در ماه‌های آینده با مشکلاتی روبرو خواهد بود، واجد شرایط دریافت نرخ یارانه ۷۵ درصدی در دوره بعدی نیز هست که در نتیجه کل یارانه دستمزد ۱۸۰۰۰ دلار برای دوره آینده خواهد بود.

جدول ۳. نحوه تخصیص یارانه دستمزدی

کل یارانه دستمزدی / دوره	مجموعه یارانه دستمزدی / هفته	تعداد کارمندان	یارانه دستمزدی / هفته (۷۵ درصد از حقوق تا سقف ۸۲۷ دلار)	حقوق / هفته	حقوق هر کارمند
۱۰,۵۰۰	۲,۶۲۵	۵	۵۲۵	۷۰۰	۳۶,۴۰۰
۱۶,۹۴۰	۴,۲۳۵	۵	۸۴۷	۱,۴۰۰	۷۲,۸۰۰
۲۷,۴۴۰	۶,۸۶۰	۱۰			همه کارمندان

تأثیر برنامه یارانه اضطراری دستمزد بر بازار اشتغال در کانادا

تأثیر این برنامه بر بازار کار در کانادا را می‌توان از دیدگاه‌های مختلفی مانند اشتغال، ساعات کار، دستمزد، بقای کسب و کار و رشد آن ارزیابی کرد. بر اساس شواهد موجود، برخی از اثرات این سیاست عبارتند از

- یارانه دستمزدی به حفظ اشتغال و کاهش اخراج مشاغل در میان مشاغلی که به دلیل همه‌گیری درآمدشان کاهش یافته بود، کمک کرد. بر اساس مطالعه‌ای که توسط اداره آمار کانادا انجام شد، استفاده از این برنامه با ۶.۹ درصد کمتر احتمال تعطیلی برای مشاغل کارفرمایی که در فوریه ۲۰۲۰ فعال بودند همراه بود.^۱ مطالعه دیگری توسط دفتر حسابرسی کل کانادا تخمین زد که این برنامه از حدود ۱.۶ تا ۵.۵ میلیون شغل بین آوریل تا دسامبر ۲۰۲۰ حمایت کرده است.^۲
- یارانه دستمزدی همچنین به افزایش ساعات کار و حفظ دستمزد کارگرانی که همچنان شاغل بودند یا توسط مشاغلی که از این برنامه استفاده می‌کردند دوباره استخدام شدند، کمک کرد. بر اساس

^۱ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/36-28-0001/2021006/article/00006-eng.htm>

^۲ <https://covid-19.iza.org/crisis-monitor/canada/>

مطالعه‌ای که توسط اداره آمار کانادا انجام شد، استفاده از یارانه دستمزدی با نرخ رشد اشتغال ۵ درصدی بالاتر در بین مشاغل بازمانده بین فوریه و دسامبر ۲۰۲۰ همراه بود.^۱ مطالعه دیگری توسط بانک کانادا نشان داد که برنامه مذکور کاهش متوسط درآمد هفتگی را کاهش داد.^۲

- برنامه یارانه دستمزدی همچنین به حمایت از بقا و رشد کسب‌وکارهایی که از این برنامه استفاده می‌کردند، کمک کرد، به ویژه آنهایی که آسیب‌پذیرتر بودند یا بیشتر تحت تأثیر همه‌گیری قرار گرفتند. بر اساس مطالعه‌ای که توسط اداره آمار کانادا انجام شد، استفاده از برنامه یارانه‌ای برای مشاغلی مفید بود که در سال ۲۰۱۹ وارد بازار شدند و کارکنان کمتر، بهره‌وری کمتر، نقدینگی کمتر، دارایی‌های کمتر، سوددهی کمتر در کنار بدهی بیشتر داشتند و یا در خدمات اقامتی و غذایی یا صنایع هنری، سرگرمی و تفریح بودند.^۳

البته، تأثیر یارانه دستمزدی بر بازار کار را نمی‌توان از عوامل دیگری که بر فعالیت و رفتار اقتصادی مشاغل و کارگران در طول همه‌گیری تأثیر گذاشت، مانند اقدامات بهداشت عمومی، تقاضای مصرف‌کننده، اعتماد عمومی به کسب‌وکار و سایر برنامه‌های حمایتی دولت، جدا کرد. بنابراین، برآوردهای تأثیر برنامه یارانه‌ای باید با احتیاط تفسیر شود و ممکن است بسته به منابع داده و روش‌های مورد استفاده متفاوت باشد.

برخی دیگر از برنامه‌های حمایتی دولت در طول همه‌گیری در کانادا عبارتند از

مزایای بازیابی کانادا^۴، که به کارگرانی که واجد شرایط بیمه اشتغال نیستند و درآمدشان به دلیل کووید-۱۹ حداقل ۵۰٪ کاهش یافته است، حمایت درآمدی ارائه می‌دهد. این برنامه از ۲۷ سپتامبر ۲۰۲۰ تا ۲۳ اکتبر ۲۰۲۱ در دسترس بود.^۵

حساب کسب‌وکار اضطراری کانادا^۶، که وام‌های بدون بهره تا سقف ۶۰۰۰۰ دلار به مشاغل کوچک و غیرانتفاعی که کاهش درآمد را به دلیل کووید-۱۹ تجربه کردند ارائه داد. این مبلغ اگر تا ۳۱ دسامبر ۲۰۲۲ بازپرداخت می‌شد تا ۲۰۰۰۰ دلار از مبلغ وام قابل بخشودگی بود. این طرح از ۲۷ مارس ۲۰۲۰ تا ۳۰ ژوئن ۲۰۲۱ در دسترس بود.^۷

^۱ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/36-28-0001/2021006/article/00006-eng.htm>

^۲ همان

^۳ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/36-28-0001/2021006/article/00006-eng.htm>

^۴ The Canada Recovery Benefit (CRB)

^۵ <https://www.cbc.ca/news/politics/government-extends-pandemic-benefits-1.6124034>

^۶ The Canada Emergency Business Account (CEBA)

^۷ <https://www.canada.ca/en/revenue-agency/news/2021/12/covid-19-recovery-programs-continue-to-provide-support-to-canadian-businesses-and-organizations.html>

یارانه اجاره اضطراری کانادا^۱، که به مشاغل، موسسات خیریه و غیرانتفاعی واجد شرایط که به دلیل کووید-۱۹ درآمدشان کاهش یافت، برای پرداخت اجاره و وام مسکن حمایت کرد. این برنامه نیز از ۲۷ سپتامبر ۲۰۲۰ تا ۲۳ اکتبر ۲۰۲۱ در دسترس بود.^۲

برنامه بازیابی گردشگری و مهمان‌نوازی^۳ و برنامه بازیابی مشاغل سخت‌گیرانه^۴، که یارانه‌های دستمزد و اجاره را به مشاغل واجد شرایطی که با چالش‌های مهم مرتبط با همه‌گیری مواجه شدند و کاهش درآمد حداقل ۴۰ درصدی را تجربه کردند، ارائه کرد.

بازار اشتغال در کانادا پس از پایان همه‌گیری کووید-۱۹

وضعیت بازار کار پس از پایان همه‌گیری در کانادا را می‌توان به عنوان یک بهبود نسبی توصیف کرد که برخی از بخش‌ها و گروه‌ها بهتر از سایرین هستند. بر اساس آخرین داده‌های آمار کانادا، برخی از روندها و چالش‌های اصلی عبارتند از

- نرخ بیکاری در نوامبر ۲۰۲۱ ۶.۰ درصد بود که از اوج ۱۳.۷ درصدی در ماه مه ۲۰۲۰ کمتر بود، اما همچنان بالاتر از سطح قبل از همه‌گیری ۵.۶ درصدی در فوریه ۲۰۲۰ بود.^۵
- نرخ اشتغال ۶۱.۴ درصد در نوامبر ۲۰۲۱ بود که بالاتر از سطح ۵۲.۱ درصدی در آوریل ۲۰۲۰ بود، اما همچنان پایین‌تر از سطح قبل از همه‌گیری ۶۱.۸ درصدی در فوریه ۲۰۲۰ بود.^۶
- نرخ مشارکت نیروی کار در نوامبر ۲۰۲۱، ۶۵.۳ درصد بود که از پایین‌ترین نرخ ۵۹.۸ درصد در آوریل ۲۰۲۰ بالاتر، اما همچنان پایین‌تر از سطح پیش از همه‌گیری ۶۵.۵ درصدی در فوریه ۲۰۲۰ بود.^۷
- تعداد افراد شاغل در نوامبر ۲۰۲۱ ۱۹.۲ میلیون نفر بود که از پایین‌ترین رقم ۱۵.۷ میلیونی در آوریل ۲۰۲۰ بالاتر بود، اما همچنان پایین‌تر از سطح قبل از همه‌گیری یعنی ۱۹.۴ میلیونی در فوریه ۲۰۲۰ بود.^۸

^۱ The Canada Emergency Rent Subsidy (CERS)

^۲ <https://www.cbc.ca/news/politics/pandemic-supports-liberals-freeland-1.6219620>

^۳ The Tourism and Hospitality Recovery Program (THRP)

^۴ the Hardest-Hit Business Recovery Program (HHBRP)

^۵ <https://www.cbc.ca/news/business/canada-job-market-1.5947032>

^۶ همان

^۷ همان

^۸ همان

- تعداد ساعات کار در نوامبر ۲۰۲۱ ۲.۳ درصد کمتر از فوریه ۲۰۲۰ بود که بیش از نیمی از این شکاف به کارگران پاره‌وقت نسبت داده شد.^۱
- بخش‌هایی که سطح اشتغال قبل از همه‌گیری را احیا کرده‌اند یا از آن فراتر رفته‌اند عبارتند از مدیریت دولتی، امور مالی، بیمه و املاک، خدمات آب و برق، ساخت‌وساز و خدمات حرفه‌ای.^۲
- بهبود بازار کار نیز تحت تأثیر عوامل دیگری مانند اقدامات بهداشت عمومی، تقاضای مصرف‌کننده، اعتماد کسب‌وکارها، برنامه‌های حمایتی دولت، نرخ واکسیناسیون، محدودیت‌های عرضه نیروی کار، عدم تطابق مهارت‌ها و نابرابری‌های منطقه‌ای قرار گرفته است.^۳

بنابراین، وضعیت بازار کار پس از پایان همه‌گیری در کانادا هنوز به طور کامل به شرایط پیش از همه‌گیری بازنگشته است و هنوز چالش‌ها و ابهامات قابل توجهی برای کارگران و کارفرمایان وجود دارد.

وضعیت شاخص انسجام اجتماعی^۴ در دوران همه‌گیری در کشور کانادا

بیماری همه‌گیری تهدیدات قابل توجهی برای انسجام اجتماعی در کانادا و سراسر جهان ایجاد کرد، زیرا نابرابری‌های اجتماعی و اقتصادی را افزایش داد، تعاملات میان شبکه‌ها و گروه‌های اجتماعی را مختل کرد اعتماد به مقامات و منابع اطلاعاتی را از بین برد و تنش‌ها و درگیری‌ها را در میان گروه‌های مختلف افزایش داد.^۵ بر اساس نظرسنجی Ipsos، کانادا در سال ۲۰۲۱ با امتیاز ۶۱ از ۱۰۰ از نظر انسجام اجتماعی در بین ۲۷ کشور یازدهم بود. این مقدار کمی بالاتر از میانگین جهانی ۵۹، اما کمتر از امتیاز کشورهایمانند سوئد (۷۴)، آلمان (۷۰) و استرالیا (۶۷) بود. این نظرسنجی انسجام اجتماعی را بر اساس پنج بعد اندازه‌گیری کرد؛ روابط اجتماعی، پیوند، همبستگی و حمایت در میان گروه‌های مختلف، اعتماد و همکاری و تعلق به جامعه.

این نظرسنجی همچنین نشان داد که احساس انسجام اجتماعی کانادایی‌ها تحت تأثیر تجربیات شخصی و درک آنها از همه‌گیری است. مثلاً کانادایی‌هایی که در طول همه‌گیری احساس امنیت مالی بیشتری می‌کردند، نسبت به کسانی که احساس امنیت کمتری می‌کردند، به احتمال زیاد احساس انسجام اجتماعی بالاتری داشتند (۶۶ در مقابل ۵۴). کانادایی‌هایی که نسبت به آینده خوش‌بین‌تر بودند، نسبت به کسانی که بدبین‌تر بودند، بیشتر احساس انسجام اجتماعی داشتند (۶۷ در مقابل ۵۳). کانادایی‌هایی که احساس رضایت بیشتری از واکنش دولت به همه‌گیری می‌کردند، نسبت به افرادی که احساس رضایت کمتری می‌کردند، به احتمال

^۱ همان

^۲ همان

^۳ همان

^۴ social cohesion index

^۵ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/11-631-x/11-631-x2022001-eng.htm>

زیاد حس انسجام اجتماعی بالاتری داشتند (۶۶ در مقابل ۵۴). کانادایی‌هایی که نسبت به ایمنی و اثربخشی واکسن‌های کووید-۱۹ اطمینان بیشتری داشتند، نسبت به کسانی که اعتماد به نفس کمتری داشتند، بیشتر از حس انسجام اجتماعی برخوردار بودند (۶۴ در مقابل ۵۴). بنابراین، وضعیت شاخص انسجام اجتماعی در طول همه‌گیری در کانادا متوسط بود، اما بسته به عوامل مختلفی که بر رفاه و چشم‌انداز افراد تأثیر می‌گذاشت، متغیر بود.^۱

همه‌گیری تأثیرات اجتماعی و اقتصادی نابرابر بر گروه‌های مختلف کانادایی مانند زنان، جوانان، افراد کم درآمد، افراد نژادپرست و مهاجران داشت. این تأثیرات می‌توانست نابرابری‌های اجتماعی و اقتصادی بیشتری را پدید آورد و انسجام اجتماعی را نیز کاهش دهد. برای مثال، زنان در طول همه‌گیری، نرخ‌های بیشتر از دست دادن شغل را نسبت به مردان تجربه کردند و احتمال بیشتری داشت که ساعات کار خود را کاهش دهند یا نیروی کار را به دلیل مسئولیت‌های مراقبتی ترک کنند. به طور مشابه، جوانان نرخ بیکاری بالاتری را نسبت به کارگران مسن‌تر تجربه کردند و به احتمال زیاد رضایت کمتری از زندگی و سطوح اضطراب بالاتر را در طول همه‌گیری گزارش کردند. علاوه بر این، افراد کم درآمد احتمال بیشتری داشت که مشکلاتی را در انجام تعهدات مالی یا نیازهای ضروری در طول همه‌گیری گزارش کنند. افراد از زمان شروع همه‌گیری بیشتر احتمال داشت که تبعیض یا آزار و اذیت را بر اساس نژاد یا قومیت خود گزارش کنند و همچنین مهاجران نیز بیشتر احتمال داشت که سطح اعتماد کمتری به دولت و نهادهای عمومی را در طول همه‌گیری گزارش کنند.

جمع‌بندی و ارائه یافته‌های پژوهش

سیاست دولت در طول همه‌گیری یک موضوع گسترده است که جنبه‌های مختلفی از نحوه واکنش دولت‌ها به بحران کووید-۱۹ را پوشش می‌دهد. سیاست‌های دولت در طول همه‌گیری از کشوری به کشور دیگر متفاوت بود و تأثیرات همه‌گیری از کشوری به کشور دیگر متفاوت بود. صندوق بین‌المللی پول تخمین زد که اندازه اقتصاد جهانی در سال ۲۰۲۰ به میزان ۴.۴ درصد کاهش یافته است.^۲ در این میان تأثیر اقدامات قرنطینه بین کشورها و در زمان‌های مختلف نیز ناهمگن بود. اگرچه همه‌گیری کووید-۱۹ در سال ۲۰۲۰ همه نقاط جهان را تحت تأثیر قرار داد، کشورهای با درآمد پایین، متوسط و بالا به روش‌های مختلفی آسیب دیدند. در کشورهای کم‌درآمد، میانگین مرگ و میر به ۳۴ درصد رسید و پس از آن در کشورهای با درآمد متوسط ۱۴ درصد و در کشورهای با درآمد بالا ۱۰ درصد.^۳ همه‌گیری تأثیر قابل توجهی بر اقتصادهای پیشرفته داشت، در سال ۲۰۲۰

^۱ همان

^۲ <https://www.bbc.com/news/business-51706225>

^۳ <https://www.stlouisfed.org/publications/regional-economist/third-quarter-2021/covid19s-economic-impact-world>

اکثر کشورها را وارد رکود کرد و درآمد سرانه^۱ را در بزرگترین کشورهای جهان کاهش داد^۲. این کاهش از سال ۱۸۷۰ میلادی بی‌سابقه بود. در این میان اقتصادهای کم‌درآمد و شکننده وضعیت متفاوتی داشتند. آنها بیشترین آسیب را از همه‌گیری دیدند و درآمد سرانه‌شان دست کم یک دهه عقب افتاد^۳. در حالی که مردم در تمام گروه‌های درآمدی در طول همه‌گیری دچار ضرر و زیان شدند و ۲۰ درصد فقیرترین آنها شدیدترین کاهش درآمد را تجربه کردند. در سال ۲۰۲۱، درآمد آنها بیشترین کاهش را تجربه کرد در حالی که ثروتمندترین‌ها شروع به مهار این موج کاهشی کردند. آنچه در این پژوهش مورد مطالعه قرار گرفت بررسی سیاست‌های دولت کشور کانادا به عنوان یکی از پیشرفته‌ترین و قدرتمندترین اقتصادهای جهان بود. تمرکز ما در این پژوهش معطوف به سیاست یارانه دستمزد اضطراری بود. با بررسی میزان تاثیرگذاری این برنامه سیاستی بر بازار اشتغال میزان تاثیرگذاری آن را بر تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی در زمانی که بحران ناشی از همه‌گیری ارزش‌ها و بنیان‌های جامعه مدرن را به چالش کشیده شناسایی کنیم.

نتیجه‌گیری نهایی

آنچه در این گزارش تشریح شد بررسی چندین راه ممکن برای ارزیابی و تأثیر سیاست‌های حمایتی دولت کانادا در طول بحران همه‌گیری بر تقویت و افزایش انسجام اجتماعی و همبستگی ملی بود. تحقیقات و داده‌های بیشتری برای درک بهتر و اندازه‌گیری تأثیر سیاست‌های حمایتی دولت بر انسجام اجتماعی و همبستگی ملی مورد نیاز است اما آنچه از اهمیت بالایی برخوردار است توجه به این مهم است که وقوع بحران‌های اجتماعی، سیاسی، اقتصادی و یا بهداشتی تهدیدی جدی برای انسجام اجتماعی یک جامعه به شمار می‌رود که برای مقابله با این تهدید دولت‌ها نیازمند طراحی سیاست‌هایی هستند که برآیند آن موجب تاثیرگذاری مثبتی بر وضعیت اجتماعی و فردی افراد یک جامعه می‌شود؛ هر چند که هیچ راهکار سیاسی نمی‌تواند عاری از تاثیرات منفی باشد. همانطور که سیاست‌های حمایتی دولت‌ها در طول همه‌گیری موجب ایجاد مشکلات ناشی از افزایش تورم شد که نتیجه رشد مخارج دولت در مواجهه با همه‌گیری بود. شاخص‌های سنجش وضعیت اجتماعی و اقتصادی کشور کانادا پس از پایان بحران همه‌گیری در مورد اثربخشی برنامه حمایتی دولت این کشور تغییراتی داشت که عبارت بودند از؛

- **حفظ مشاغل و درآمد؛** سیاست یارانه‌ای به کارفرمایان کمک کرد تا کارکنان خود را در طول همه‌گیری حفظ کنند یا دوباره استخدام کنند، این برنامه بیکاری و کاهش درآمد را برای کارگران

^۱ per capita income

^۲ <https://www.worldbank.org/en/news/feature/2020/06/08/the-global-economic-outlook-during-the-covid-19-pandemic-a-changed-world>

^۳ <https://www.worldbank.org/en/news/feature/2021/06/08/the-global-economy-on-track-for-strong-but-uneven-growth-as-covid-19-still-weighs>

کاهش داد. طبق آمار Canada5، یارانه اضطراری دستمزد حدود ۵ میلیون شغل در کانادا بین مارس تا دسامبر ۲۰۲۰ پشتیبانی کرده است که حدود یک چهارم از کل استخدام‌های حقوق و دستمزد را شامل می‌شود.^۱

- **حمایت از سلامت روان و رفاه؛** یارانه اضطراری دستمزد به کاهش استرس و اضطراب مرتبط با از دست دادن شغل یا کاهش درآمد برای کارگران و کارفرمایان کمک کرد. طبق نظرسنجی مورنو شپل^۲، کارمندانی که این یارانه را دریافت کرده‌اند، سطوح بالاتری از سلامت روانی را نسبت به افرادی که آن را دریافت نکرده‌اند یا سایر اشکال حمایت درآمدی دریافت کرده‌اند، گزارش کرده‌اند.
- **افزایش رضایت از زندگی؛** یارانه اضطراری دستمزد به حفظ یا بازیابی حس هدف و تعلق به کارگرانی که در طول همه‌گیری شاغل باقی مانده‌اند یا به کار بازگشته‌اند کمک کرد و احساس انسجام اجتماعی و همبستگی ملی را تقویت نمود. طبق مطالعه‌ای که توسط هلیول و همکاران انجام شد، وضعیت شغلی یکی از عوامل کلیدی بود که بر رضایت از زندگی در طول همه‌گیری تأثیر گذاشت.^۳
- **میزان اعتماد عمومی به سازمان‌ها و نهادها؛** مطابق این مفهوم شاخص The Proof Trust Index در کشور کانادا پس از پایان بحران همه‌گیری با افزایش روبرو شد.^۴ این شاخص که اعتماد به دولت‌ها، کسب‌وکارها، رسانه‌ها و گروه‌های مدافع را اندازه‌گیری می‌کند، از ۳۴ درصد در سال ۲۰۲۲ به ۳۷ درصد در سال ۲۰۲۳ رسید. این میزان هنوز کمتر از سطح قبل از همه‌گیری یعنی نقطه ۳۸ درصدی در سال ۲۰۲۰ بود. مطابق آخرین گزارش Proof Strategies این افزایش ارتباط مستقیم با مدیریت بهتر بحران همه‌گیری توسط دولت‌های فدرال و استانی و همچنین سیاست‌های حمایتی در جهت حمایت از اقتصاد و اشتغال مانند سیاست یارانه دستمزد اضطراری داشته است.
- **نرخ فقر؛** کاهش نرخ فقر یکی دیگر از دستاوردهای سیاست‌های حمایتی دولت کانادا در دوران همه‌گیری و پس از آن بود. وضعیت شاخص خط فقر رسمی کانادا^۵ که بر اساس معیار سبد بازار^۶ است و نشان دهنده هزینه سبدي از کالاها و خدماتی که افراد و خانواده‌ها برای رفع نیازهای اساسی خود و دستیابی به استانداردهای متوسط زندگی در جوامع مختلف در سراسر کانادا به آن نیاز دارند، است مطابق طبق آخرین داده‌های نظرسنجی درآمد کانادا در سال ۲۰۲۰ از ۱۰.۳٪ در سال ۲۰۱۹

^۱ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/11-26-0003/112600032021002-eng.htm>

^۲ Morneau Shepell

^۳ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/11f0019m/11f0019m2020020-eng.htm>

^۴ <https://getproof.com/trust/cantrust/>

^۵ Canada's Official Poverty Line (COPL)

^۶ Market Basket Measure (MBM)

به نرخ ۶.۴٪ در سال ۲۰۲۰ رسید.^۱ این به طوری‌ست که مطابق نظر بسیاری از تحلیلگران کاهش فقر عمدتاً به دلیل مزایای اضطراری و برنامه‌های بازبایی دولت فدرال مانند مزایای واکنش اضطراری کانادا^۲ بود که در پاسخ به همه‌گیری کووید-۱۹، ارائه شد. سیاست‌های حمایتی دولت در طول همه‌گیری نقش مهمی در جلوگیری از افزایش بیشتر فقر و طرد اجتماعی داشت. بدون این سیاست‌ها، نرخ فقر در سال ۲۰۲۰ به جای ۶.۴ درصد، ۱۱.۹ درصد بود و نرخ فقر در سال ۲۰۲۱ به جای ۷.۴ درصد، ۹.۷ درصد بود.^۳ علاوه بر این، برخی دیگر از شاخص‌های فقر، مانند فقر درآمدی عمیق^۴، نیازهای برآورده‌نشده مسکن، درآمد نسبی کم و سهم درآمد پایین، بین سال‌های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱ به لطف سیاست‌های حمایتی بهبود یافته یا ثابت ماندند.

بهبود شاخص‌های اجتماعی و اقتصادی کشور کانادا به افول بحران همه‌گیری دستاورد مهم سیاست‌های حمایتی یک اقتصاد توسعه‌یافته بود این مهم در حالی اتفاق افتاد که به گفته برنامه توسعه سازمان ملل^۵، بحران کووید-۱۹ ریشه‌های اساسی درگیری، به ویژه نابرابری را تشدید کرد و بافت اجتماعی جوامع را تهدید کرد. بنابراین، سیاست‌های حمایتی دولت باید با هدف رسیدگی به تأثیرات نابرابر بحران بر گروه‌های آسیب‌پذیر مانند زنان، جوانان، افراد کم‌درآمد، افراد نژادپرست و مهاجران می‌بود.^۶ در این میان از دیگر شاخص‌های اجتماعی و اقتصادی که متأثر از برنامه‌های بازبایی و حمایتی دولت در دوران همه‌گیری بهبود یافتند می‌توان به موارد زیر اشاره کرد؛

- **مشارکت جوانان؛** این شاخص درصد جوانان ۱۵ تا ۲۴ ساله را که در کار، تحصیل یا آموزش نبوده‌اند، اندازه‌گیری می‌کند. در سال ۲۰۲۲، ۹.۶ درصد از جوانان کانادایی NEET^۷ بودند که نسبت به ۱۱.۳ درصد در سال ۲۰۲۱ کاهش داشت.^۸
- **نرخ‌های ورود و خروج کم درآمدها؛** این شاخص درصد افرادی را که در یک سال معین به کم‌درآمدها وارد یا خارج می‌شوند می‌سنجد. در سال ۲۰۲۰/۲۰۱۹، ۳.۱ درصد از کانادایی‌ها وارد گروه کم‌درآمدها شدند که نسبت به ۳.۹ درصد در سال ۲۰۱۹/۲۰۱۸ کاهش یافته است و ۴۲ درصد از

^۱ <https://www.canada.ca/en/employment-social-development/news/2022/03/canadas-poverty-rate-decreased-significantly-in-2020-federal-emergency-and-recovery-benefits-mitigated-the-pandemics-economic-impact.html>

^۲ Canada Emergency Response Benefit (CERB)

^۳ https://publications.gc.ca/collections/collection_2023/statcan/11-627-m/11-627-m2023021-eng.pdf

^۴ deep income poverty

^۵ United Nations Development Programme

^۶ <https://data.undp.org/covid-19/social-cohesion/>

^۷ Not in Education, Employment, or Training

^۸ <https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/11-631-x/11-631-x2021003-eng.htm>

کانادایی‌های کم‌درآمد از درآمد کم خارج شده‌اند که این رقم در سال ۲۰۱۸/۲۰۱۹ ۲۹.۵ درصد بوده است.^۱

- **میانگین دستمزد ساعتی؛** این شاخص میانگین دستمزد ساعتی کارمندان کانادایی را اندازه‌گیری می‌کند. در سال ۲۰۲۲، متوسط دستمزد ساعتی برای همه کارکنان ۲۷.۰۰ دلار بود که از ۲۶.۰۰ دلار در سال ۲۰۲۱ افزایش داشت. برای زنان، ۲۵.۰۰ دلار بود که از ۲۴.۰۰ دلار در سال ۲۰۲۱ افزایش داشت.
- **ناامنی غذایی؛** این شاخص درصد خانوارهایی را که ناامنی غذایی متوسط یا شدید را گزارش کرده‌اند، نشان می‌دهد، به این معنی که به دلیل کمبود پول در دسترسی به غذای کافی مشکل داشتند. در سال ۲۰۲۱، ۱۱.۲ درصد از خانوارهای کانادایی ناامن غذایی بودند که نسبت به ۱۲.۹ درصد در سال ۲۰۲۰ کاهش یافت و برنامه‌های حمایتی به خانوارها کمک کرد تا با اثرات معیشتی همه‌گیری مقابله کنند.
- **سواد و آموزش؛** این شاخص درصد نوجوانان ۱۵ ساله‌ای را که در آزمون‌های برنامه ارزیابی بین‌المللی دانش آموزان^۲ برای خواندن و ریاضیات نمره کمتر از سطح ۲ کسب کردند، اندازه‌گیری می‌کند. سطح ۲ به عنوان سطح پایه مهارت برای یادگیری مادام‌العمر در نظر گرفته می‌شود. در سال ۲۰۲۱، ۱۰.۵ درصد از نوجوانان ۱۵ ساله کانادایی سواد پایینی داشتند که نسبت به ۱۳.۸ درصد در سال ۲۰۱۸ کاهش داشت.^۳ این پیشرفت تا حدی به دلیل سرمایه‌گذاری‌های دولت فدرال در آموزش، مانند صندوق بازگشت امن به کلاس و اوراق بهادار آموزشی کانادا بود که به دانش آموزان و مربیان کمک کرد تا با چالش‌های موجود در دوران همه‌گیری سازگار شوند.
- **انعطاف پذیری دارایی؛**^۴ این شاخص درصد افرادی را اندازه‌گیری می‌کند که می‌توانند هزینه‌های غیرمنتظره یا کاهش درآمد را با برداشت از دارایی‌ها (به عنوان مثال یک حساب بانکی) برای یک دوره سه ماهه پوشش دهند. در سال ۲۰۱۹، ۶۷.۱ درصد از کانادایی‌ها نسبت به ۶۶.۶ درصد در سال ۲۰۱۶ انعطاف پذیر بودند.^۵ این افزایش تا حدی به دلیل اقدامات دولت فدرال برای محافظت از پس‌انداز و سرمایه‌گذاری کانادایی‌ها، مانند یارانه دستمزد اضطراری کانادا و کسب‌وکار اضطراری کانادا بود که به مشاغل و کارگران کمک کرد درآمد و نقدینگی خود را در طول همه‌گیری حفظ کنند.

^۱ همان

^۲ The Programme for International Student Assessment (PISA)

^۳ <https://www.canada.ca/en/employment-social-development/programs/agenda-2030/federal-implementation-plan.html>

^۴ Asset resilience

^۵ <https://www.canada.ca/en/employment-social-development/programs/agenda-2030/federal-implementation-plan.html>

• **ضریب جینی؛** ضریب جینی معیاری برای نابرابری درآمد است که در آن صفر نشان‌دهنده برابری کامل و یک نشان‌دهنده نابرابری کامل است. طبق آمار کانادا، ضریب جینی تعدیل درآمد پس از مالیات خانوار از ۰.۳۴۲ در سال ۲۰۱۵ به ۰.۳۰۲ در سال ۲۰۲۰ کاهش یافته است^۱ که نشان‌دهنده کاهش نابرابری درآمد در کانادا در طول همه‌گیری است. در اینجا نیز این کاهش عمدتاً با افزایش سیاست‌های یارانه‌ای و کمکی به خانوارهای کم‌درآمد، به ویژه مزایای اضطراری و بازایی مربوط به کووید-۱۹ توضیح داده می‌شود.

با این حال، سیاست‌های حمایتی و برنامه‌های بازایی به ویژه سیاست یارانه دستمزد اضطراری دارای محدودیت‌ها و چالش‌هایی نیز بود، مانند؛

- **پیچیدگی و عدم قطعیت؛** سیاست یارانه دستمزد اضطراری دارای معیارهای واجد شرایط بودن، روش‌های محاسبه و مهلت‌های درخواست بود که در طول زمان تغییر کردند، که درک و دسترسی به برنامه را برای برخی کارفرمایان و کارگران دشوار می‌کرد.^۲
- **نابرابری و ناکارآمدی؛** این سیاست برای همه کارگران و کارفرمایان به طور یکسان اثر بخش نبود، زیرا برخی از بخش‌ها، مناطق و گروه‌ها بیشتر از سایرین تحت تأثیر همه‌گیری قرار گرفتند. برخی از منتقدان همچنین استدلال کردند که این سیاست بیش از حد سخاوتمندانه بود، زیرا به برخی از کارفرمایان که به آن نیازی نداشتند یا برای اهداف دیگری غیر از حفظ کارگران استفاده می‌کردند، یارانه می‌داد.
- **هزینه و پایداری؛** این سیاست یکی از گران‌ترین برنامه‌های دولتی در طول همه‌گیری بود که تا اکتبر ۲۰۲۱ حدود ۸۷ میلیارد دلار هزینه داشت. برخی از تحلیل‌گران این سوال را مطرح کردند که آیا این برنامه مقرون به صرفه و مؤثر در تحریک بهبود اقتصادی کشور بوده است، به ویژه با توجه به افزایش بدهی عمومی و بهبود یافتن نرخ واکسیناسیون.

به طور کلی می‌توان گفت سیاست یارانه اضطراری دستمزد تأثیرات مثبتی بر شاخص‌های مهم اجتماعی و اقتصادی داشت اما با کاستی‌هایی نیز روبرو بود. همچنان می‌توان درباره اثر بخشی سیاست‌هایی از این دست سخن گفت، آنچه در این پژوهش سعی شد به آن پرداخته شود بررسی ابعاد مثبت سیاست مذکور در طول مدت بحران همه‌گیری بود و از این نظر با توجه به اینکه نمی‌توان از یک سیاست مقطعی انتظار معجزه داشت برنامه یارانه اضطراری دستمزد در نوع توانست اثرات مثبت خود را بر جامعه بگذارد و در

^۱ <https://data.worldbank.org/indicator/SI.POV.GINI?locations=CA>

^۲ <https://www.canada.ca/en/revenue-agency/services/wage-rent-subsidies/cews-frequently-asked-questions.html>

مرداد ۱۴۰۲

گزارش نظری

راستای تقویت انسجام اجتماعی و همبستگی ملی از طریق تقویت شاخص‌های تاثیرگذار بر آن حرکت کند.

مرداد ۱۴۰۲

گزارش نظری

منابع

Durkheim, E. (1953). *Sociology and philosophy*. (D.F. Pocock, Trans.). London: Cohen & West.

<https://www.crfb.org/blogs/how-does-covid-relief-compare-great-recession-stimulus>

<https://www.pgpf.org/blog/2021/03/heres-everything-congress-has-done-to-respond-to-the-coronavirus-so-far>

Xavier Fonseca, Stephan Lukosch & Frances Brazier, 'Social cohesion revisited: a new definition and how to characterize it', *The European Journal of Social Science Research*, Published online: 16 Jul 2018.

<https://www.worldbank.org/en/news/feature/2020/06/08/the-global-economic-outlook-during-the-covid-19-pandemic-a-changed-world>

<https://www.worldbank.org/en/news/feature/2020/06/08/the-global-economic-outlook-during-the-covid-19-pandemic-a-changed-world>

<https://www.bbc.com/news/business-51706225>

<https://www.stlouisfed.org/publications/regional-economist/third-quarter-2021/covid19s-economic-impact-world>

<https://www.worldbank.org/en/news/feature/2021/06/08/the-global-economy-on-track-for-strong-but-uneven-growth-as-covid-19-still-weighs>

<https://www.justice.gc.ca/eng/rp-pr/csj-sjc/jsp-sjp/tr01-rt01/tr01.pdf>

<https://solability.com/the-global-sustainable-competitiveness-index/the-index/social-capital>

<https://www.canada.ca/en/revenue-agency/services/wage-rent-subsidies/cews-frequently-asked-questions.html>

<https://www150.statcan.gc.ca/n1/pub/36-28-0001/2021006/article/00006-eng.htm>

<https://covid-19.iza.org/crisis-monitor/canada/>

<https://www.cbc.ca/news/politics/government-extends-pandemic-benefits-1.6124034>

<https://www.oecd.org/coronavirus/policy-responses/government-support-and-the-covid-19>

<https://data.undp.org/covid-19/social-cohesion/>

<https://www.eib.org/en/stories/eu-cohesion-policy-after-the-pandemic>

<https://www.canada.ca/en/revenue-agency/services/wage-rent-subsidies/cews-frequently-asked-questions.html>

گزارش نظری

واکاوی سیاست یارانه دستمزد اضطراری کانادا در دوران

همه گیری کووید-۱۹

تاریخ انتشار: مرداد ۱۴۰۲

شناسه یکتا: ETG-THR-1587

